

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

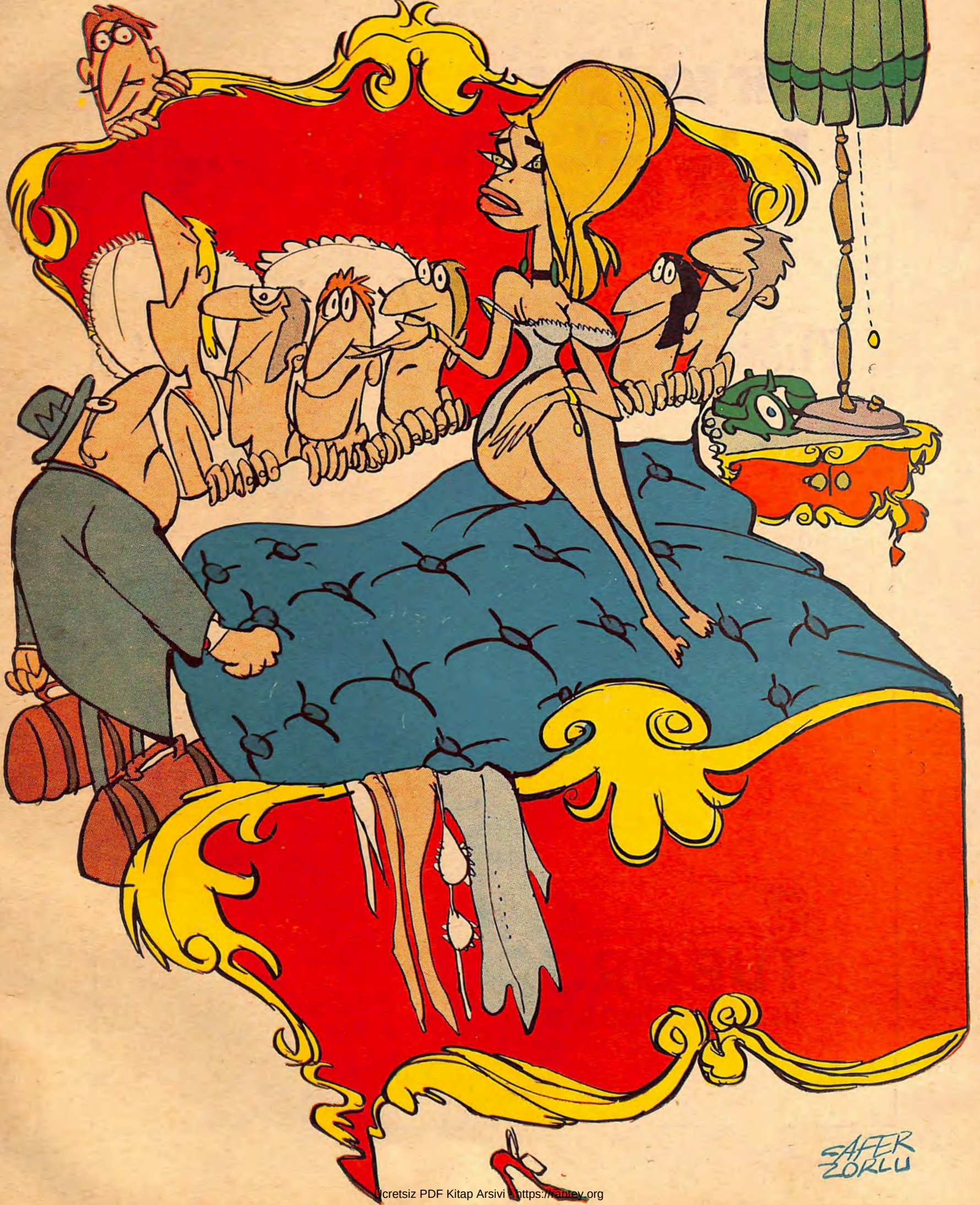
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

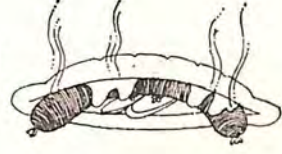
- İnsan tohumu bankası kuruldu -
— Bunlar mı?.. Bankadan aldığım
krediler kocacığım!..

Akhaha

SAFER
ZORLU

Bir sosisl  sandvic

bir de Tuborg

*Mevsimler deęisir
Tuborg içmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece - gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluęu gideren...
g   veren Tuborg.
O ne eye ne e katan Tuborg.
O harika, o eşsiz Tuborg...

TUBORG
kral bira...lüks bira

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 16

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

8 Nisan 1970

DEPREM.. DEPREM.. DEPREM...

DEPREM ürkütücü bir şey... Sarsılmak, yıkılmak, çökmek hoş bir şey olamaz elbette... Bir ulu çınar düşünün kasaba meydanında... Yaşım bilmiyor kimse... Siz doğduğunuz zaman vardı, babanız doğduğu zaman da varmış; dedeniz de küçükken oynamış o çınarın gölgesinde... Kasabadaki yaşlılar iki lâl etmek için çınar altında toplanıyorlar. Koskocaman gövdesini dört adam kollarıyla zor sarıyor. Her sonbahar sarı yapraklarını dökererek ve her ilkbahar yeşil yapraklarını sürerek sessiz ve sakin yaşıyor çınar.

Bir sabah kalktığınızda ulu çınarın büyük bir gürültüyle devrildiğini duyuyorsunuz.

İçinizde bir acı.

Yaşamınızdan koca bir parça kopup gitmiştir sanki...

İnsanlar çevrelerindeki evlere, çiçeklere, dostlara, tanıdıklara, bahçelere, sokaklara, hiç farkına varmadan bağlanırlar. Köşebaşındaki sevimli ahşap konağın kapısını bir sabah yıkıcılar mı çaldı? İçinizden:

— Eyvah, dersiniz, bir aşına gidiyor elden...

O zamana kadar her gün birkaç kere merhabalaştığınız konak yok olacaktı artık... Yirmi yıl, otuz yıl, kırk yıl önce sokağında kaydırak oynadığınız eski mahalleden geriye zaten ne kalmıştır? Hani çocuk ellerinizle tırmanmak için çabaladığınız sokak feneri? Hani şeker almak için koştuğunuz bakkal dükkânı? Hani her akşam babanızı karşıladığınız köşebaşı...

Bir deprem gelmiş göçertmiştir hepsini.

Tabiatla her şey göçüp gidecektir elbet... Çevremizin yavaş yavaş göçüp gitmesi var; birdenbire yerle yeksan olması var. Anadolu, son yıllarda deprem üstüne depremin trajedisini yaşıyor. Bir sabah kalkıp bakıyorsunuz, Varto yok olup gitmiş... Bir sabah gazetelerde Gediz'in yıkıldığını okuyorsunuz... Büyük acıların düğümlendiği büyük olaylar bunlar... Tabiatın yurdumuzda sahneye koyduğu büyük dram...

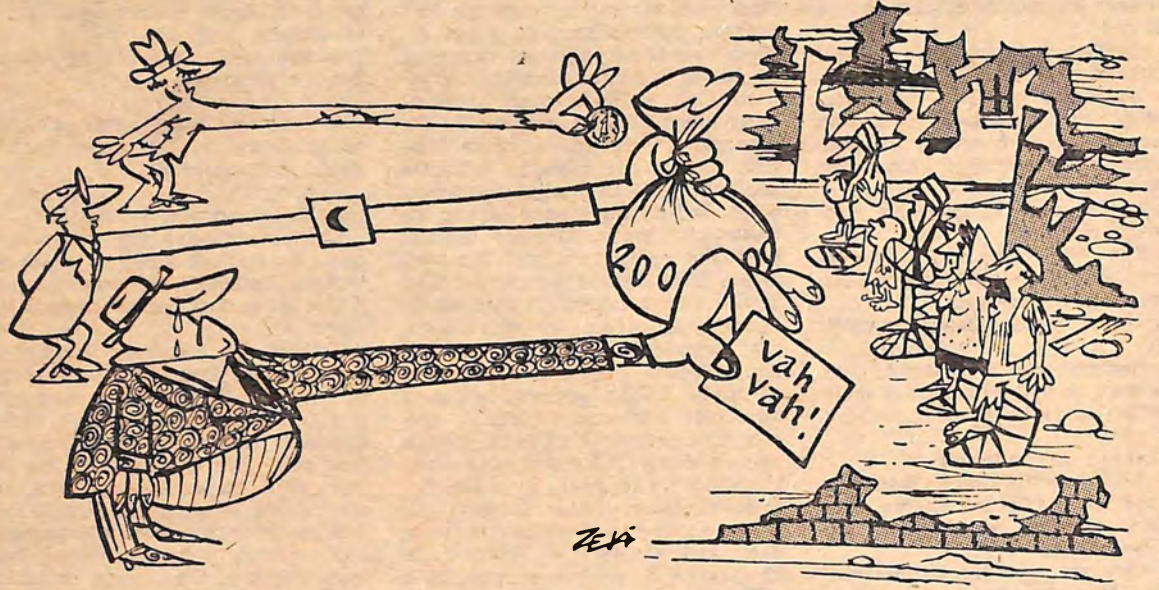
Ama bir de toplumu yer yer sarsan depremler vardır. Bunlar küçük ve aralıklı olduğu için pek göze çarpmaz. Kandilli Rasathanesinin kaydettiği hafif depremler gibi, sayısı çok olsa da önemi az görünür. Türk toplumu işte böyle depremlerle sallanmaktadır şimdi... Her sabah gazeteleri açtığımızda içimizden bir şeyin yıkılıp gittiğini duyuyoruz. Her sabah bir aile depreminin dramını okuyoruz:

— Bir kızı 3500 liraya satmaya kalktılar..

— Karısını kazığa vurup öldüren koca..

— Çamlıca'da üç kişinin tecavüzüne uğrayan Alman kızı sedyeye uçağa bindirildi..

— İki erkek kardeş, evli kızkardeşlerini kocasından ayırıp satmaya kalkıştılar..

Deprem bölgesine yardım elleri uzatıldı. — Gazeteler —

— Bir barda, kadın için iki kişi birbirini vurdu..

— Dişçiye giden kız saldırıya uğradı...

İnsanlarımız bir depreme tutulmuş gibidirler.

Birbirine iyi gözle bakan, suç iş-

lemenin cezasından çok utançından kaçan, efendiliği elden bırakmayan, küçüğünden büyüğüne karşılıklı saygı besleyen insanlarımız nerede? Yoksa kasaba meydanını gölgeleyen ulu çınar gibi, ya da köşebaşındaki sevimli ev gibi, yok mu oldular?

— Cinayetler arttı. —

— Tuh, benden gene bahis yok!.. Bunlara da cinayet beğendiremez olduk be!

Yoksa bizim görmediğimiz, işitmediğimiz bir sessiz depremle yer yarıldı da içine mi düştüler?

Her sabah gazete sayfalarını açtığımız zaman içimizden bir şeyin yıkılıp gittiğini duyuyoruz. Toplum bitmez tükenmez bir depremle sallanmaktadır. Birbirine düşman kardeşlerin, birbirine diş bileyen karı-kocaların, birbirinin kuyusunu kazın komşuların ülkesi mi olduk?

Eskiden:

— Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı var.. derlerdi.

Şimdi ne analığın hatırı kalmıştır, ne babalığın, ne kardeşliğin, ne arkadaşlığın, ne komşuluğun...

Alıştığımız, bildiğimiz insan yıkılıyor.

Yerine gelen kimdir?

Bir Frankeştayn mı? Bir canavar mı? Göğsünde yüreği bulunmayan bir garip yaratık mı? Paradan puldan başka şeye tapmaz zındık mı?

Kim geliyor yerine?

Bir ev yıkıldığı zaman yerine bir yeni ev yapılır, bir ağaç yıkıldığı zaman yerine bir fidan dikilir...

Bir insan yıkıldığı zaman da yerine bir yeni insan yetiştirmek gerekir.

Tabiatla her şey göçüp gidecektir elbet.. her şey değişecektir... Yıkılacak, ölecek, silinecek olanların yerine yenileri gelecektir. Ama eskisinin yerine yenisini koyarken dikkatli olmalıyız. Gözü menfaate dönük ve hırsı kötülüğe yeşil ışıklar yakan canavarların kol gezdiği bir toplum olabilir miyiz?

Her sabah gazete okumasak, bu soruya çok daha rahatlıkla cevap verebilirdik.

AKBABA

Neden

VEDAT SAYGEL

— Yahu bırakın gideyim, benim burada ne işim var? diye bar bar bağırarak temiz giyimli yaşlıca adamı hastaneye sokmak epey güç olmuş, doktorlar gelinceye kadar sıvısmaması için başına bir gardiyan dikilerek, «Tehlikeliler» kısmında boş bir odaya konmuştu. Kısılan sesiyle hâlâ:

— Bırakın gideyim! diye bağırıp duruyordu.

O bağırdıkça ayaküstü toto kuponunu doldurmaya çalışan gardiyanın kafası karışıyor, birtakım yatıştırıcı sözlerle adamcağızı susturmaya çalışıyordu.

Fakat berikinin susmaya hiç niyeti yoktu. Sonunda:

— Kes sesini birader, diye terslendi gardiyan. Koca hastanede senden başka bağırın var mı?

Bu çıkış, yaşlı adamı yumuşattı biraz:

— Susayım beyim, susayım, dedi. Ama susmak için beni buraya getirmelerinin nedenini bileyim. Deli miyim yanı?

Gardiyan da yumuşadı:

— Yoo, estâğfurullah... Adının akl hastanesi olduğuna bakma. Kendilerine sorarsan buradakilerin hiçbiri deli değil.

— Öyleyse neden bırakılmıyorum? Toto kuponuna bir yerine iki yaza gardiyanın tepesi attı:

— Ne bileyim ben! Her halde akıl ötesi bir şey yaptın ki, getirdiler. Akıl başına gelmeden bırakırlar mı?

— Vallahi bir şey yapmadım, diye inledi ihtiyar. Deli olmadığımı hiç değilse sen inanır n'olur!

— Pekli, neden getirdiler?

— Bilmiyorum ki... Kahvede tanımadığım biriyle akıllı uslu konuşuyorduk. Sonra ben öfkelenim, adam sapıttı. Üstelik «Delidir» diye bana iftira attı!

— Tanımadığın biriyle konuşmaya kim zorladı seni?

— Dertleşecek adam bulamamak yüzünden içine düştüğüm bunalm... Ömrüm boyunca kimseye «Gözünün üstünde kaşın var» demedim. Kimseyle fikir tartışmasına girmedim. Düşündüm, boyuna düşündüm! Düşündükçe «Neden?» sorusu çengelendi kafamda. Başladım olayların, gerçeklerin nedenlerini araştırma-ya...

Gardiyan sordu:

— Düşünecek ne var?

— Daha ne olmalıydı?... Benim yerimde ol da düşünme bakalım! Günden güne devleşen hayat pahalılığı karşısında, üç kuruşluk emekli maaşıyla direnmeye mi çalışırsın; kirası artırılan evinden çıkmak için daha ucuz bir yer bulmaya mı kalkırırsın; parasızlıktan üç yıldır ertelemediğin küçük oğlunun sünnetini bu yıl da yaptıramayacağına mı yatarsın; altı ay önce vatanî görevini bitiren büyüğe iş mi ararsın? Üstelik görevine son verilen damat da karısını, çocuklarını toplayıp başımıza gelmedi mi! Düşünler yurduna döndü ev! Kıyıda köşede birkaç kuruşun olsa kolay. Kimsede metelik yok! İşin yoksa kafa yor! Bir sürü neden hora tepiyor beynimde! Kişi olarak neden fakirdik? Yapacak iş bulamamamızdan!... Neden işsizdik? Yeterince işyeri kuramamamızdan... Neden işyerlerini çoğaltamıyorduk? Büyük yatırım yapacak kimseleri bulamamamızdan... Neden bulamıyorduk? Ülkece fukara olmamızdan!... Kurcaladıkça çorap söktüğü gibi uzuyor bu nedenler. Demek içimizden birinin durumu, ülkenin aynasıydı. Bu kez başladım daha derinlere inmeye. Değeri belirsiz yera'tı ve yerüstü servetlerimiz olduğu halde neden ülkece fukaraydık? Zamanımızı birbirimizi suçlamakla geçirdiğimizden... Neden birbirimizi kötülüyorduk? Bir sürü partiye bölünmemizden... Neden bölünüyorduk? Her şeyin iyisini ben bilirim gibi yersiz bir gurura kapılmamızdan... Neden gururlanıyorduk? Geri kalmış bir toplumun insanları olmamızdan... Neden geriydik? Ülke sorunlarına kafacıklarımızı yormamamızdan...

Siz olsanız bunalmaz mısınız? Madem düşünmek için yaratılmışız, neden her şeye boşveriyoruz? A-maca ulaşmak için hepimiz elele verseydik, tek kalb gibi atıp, tek kafada birleşseydik n'olurdu sanki? Ama nerde bizde dünyadaki yeri-

mizi düşünme zahmetine katlanacak insan? Bizimkilere baktım, hepsi kendi havasında... Ne memleketin durumu umurlarında, ne ailenin durumu... Çoluk çocuğa karışmış olan büyük kız elinde gazete fısıll fısıll a-nasına bir şeyler okuyor, bir şeyler anlatıyor. Eşim, kızının okuduklarını dinleyip, uzun bir:

— Vah vaaah! çekince dayanamadım, sordum:

— Ne olmuş yine?

— Ayol hani o şey vardı ya?... diye anlatmaya başladı eşim. Şarkıcı Salih mı, Şahika mı...

— Eee...

— Kızcağızın sesi kısılımsı!

Küfretmemek için güç tuttum kendimi. Şu işe bak birader: Allece if-lâhımız kesilmiş kimse tınmıyor da, millet bir şarkıcı hanımın yasını tutuyor!

Kalktım. Çıt çıkmayan yandaki odaya geçtim. Damat masaya serdiği gazetenin üstüne abanmış, gözleri sütunlarda, dalmış kalmış! Ciddi konulara kafa yoracağını ummadığım halde, bir timit belirdi içimde. İster misin bu yaştan sonra huy değiştiysen de, sosyal ya da siyasal makalelere eğilsin! Koca evde konuşacak, olayları tartışacak birini bulmuş olurum. Omuzunun üstünden gazeteye şöyle bir göz attım, «Gece-konu sorunumuz ve sosyal yapımız» başlıklı uzun bir yazıya dalmış. Sevinçle:

— Kolay gelsin, dedim. Kuytuya çekilmiş ne yapıyorsun?

Yüzüme bakmadı bile:

— Şu ölüştü kandilli şey yüzünden sabahın beri kafa patlatıyorum!

Nerdeyse sarılıp öpeceğim damadı! Karşısına geçip oturmaya niyetlenirken sormaz mı?

— Yedi türlü yemeği yapılan sebze nedir? Sekiz harflı... Baş «P» çıkmış ama «Patates» yazsak, yukardan aşağına üçüncü sırasındaki «Rimel» bozulacak.

Başına bir ağrı saplandı. Uyuşuk herif sabahın beri bir bilmeceye

Bağımsız Türkiye isteniyor. — Gazeteler —

Yazısız

kafa yoruyordu demek! Kaybettiği zamanı bir başka işe harcasaydı gü-naha mı girdi!

Bir şey söylemeden uzaklaştım yanından. Holde çocukların üçü baş-başa vermiş, bir şeyler okuyorlar. Sonra sırasıyla ellerindeki sayfayı kapatarak birbirlerine bazı şeyler soruyorlar. Memleket yönetimini el-lerine alacak yarının gençlerini ha-rıl harıl çalışırken görmek, duygu-landırıyor insanı. Kafalarını dağıt-madan sessizce yanlarından sıvışa-yım dedim ama başaramadım.

— Hah, dedi biri. Babama sora-lım.

Yanlarına çömeldim:

— Elbette çocuklar, dedim. Kü-çüklerin bilmedikleri, babalara soru-lur. Söyleyin bakalım!

— Dalton kardeşlerin en küçüğü-nün ismi neydi?

Hay Allah kahretsin! Tarih bilgim yok ki, çocuklara yardımcı olayım. Karşılarında ezilip büzülürken, as-kerden gelen oğlum imdadıma ye-tiştii. Bir isim söyledim.

— Nasıl, dedi büyük torun. Şiş-tiniz mi?

Yanlarından uzaklaşıncı bizim yir-miüç yaşındaki oğlana o dediğinin kim olduğunu sordum.

— Red Kit'in hasımlarından, dedi. Dalton kardeşler diye anılırlar. A-ma çok matrak heriflerdir haa... İst-ersen bir tane vereyim, oku.

Uzattığı renkli sayfalara baktım ki, koşmalı, kovalamalı, vurdulu kırdılı çocuk mecmuası değil mi!

Dar attım kendimi sokağa! Yahu bir adam bulamayacak mıydım ken-dini düşünen, ülkesini düşünen, dün-yasını düşünen?... Şu iş şöyle yapı-lırsa memleket hesabına daha iyi o-lur desin. Falan yola başvurulursa, öğrenci hareketleri durur desin. Fı-lân plân uygulanırsa işsizlik orta-dan kalkar desin. Feşmekân çare de-nenir ülke geri kalmışlıktan çıkar desin. Yok mu bunları söyleyecek biri? Yok! Neden? Beyinlerimizi da-ha önce düşünmeye alıştırmadığımız için. Neden alıştırmadık? Bizim y-e-rimize bizi düşünenler olduğuna inandığımız için... Neden başkaları-na bel bağladık? Her şeyin kolayına kaçtığımız için...

Kendi kendime sorup yitirirken, baktım az ilerde bir kalabalık! Bi-li-yorum sağlığımıza vereceksin ya, ye-niden umutlandım işte. Herkes bi-zim alle kadar vurdumduymaz değil-di herhalde. Yarınları düşünenler, daha iyi bir düzen kurmak için çalı-şanlar da vardı. Örneğin günün şu saatinde, şu gençler kimbilir hangi amaçla toplanmışlardı buraya. Ür-kek ürkek sokulup sordum birine:

— Afedersin evlâdım, merak et-tim de... Burada niçin bekliyorsu-nuz?

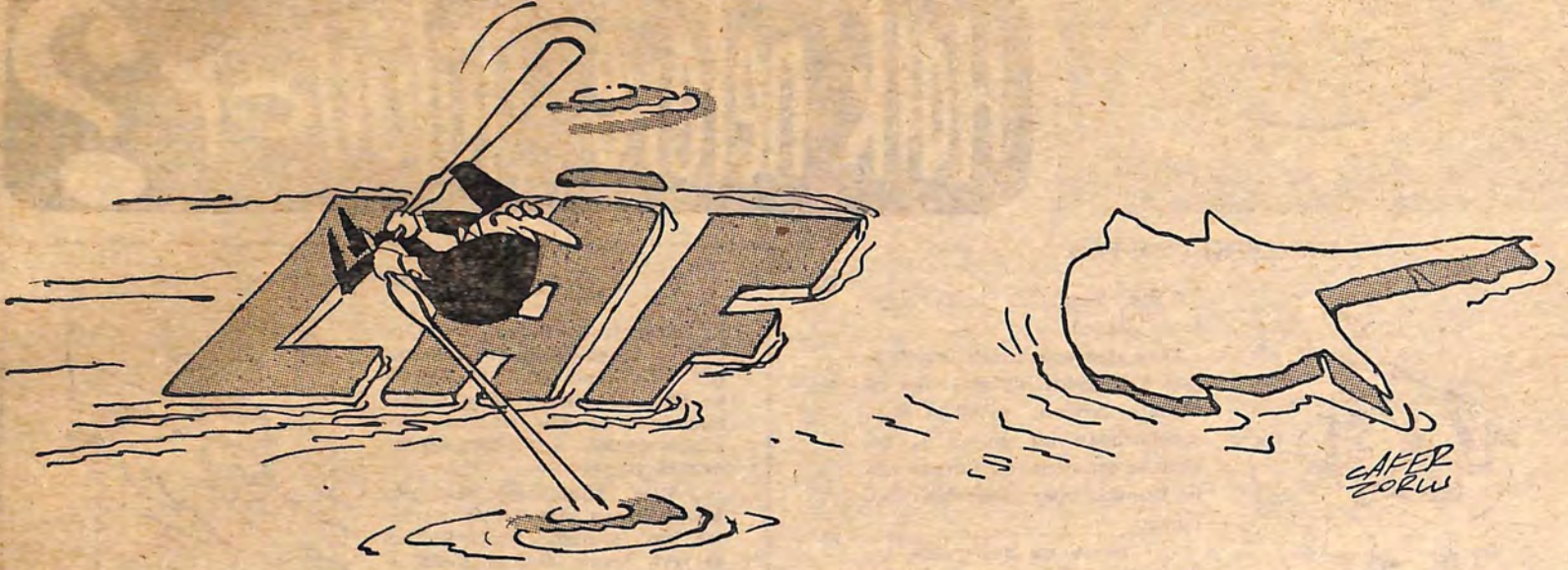
Oğlan sırtarak cevap verdi:

— Bir şey yok amca, gişenin açıl-masını bekliyoruz. Çıldırın müziğin öncüsü sayılan yabancı bir orkest-ranın konseri var da...

Yığılıp kalmamak için bir duvara yaslandım. Orkestraya ne lüzum var beyim? Hele çıldırmak konusunda yabancı yardımına ne lüzum var? Şu ne yaptığını bilmeyen topluma bakmak, çıldırmaya yeter de artar!

Koyu bir karamsarlıkla ilk gördü-ğüm kahveye girdim, masalardan bi-rine çöktüm. İçerisi tıklım tıklım. Ülke kalkınmasında güçlerinden ya-rarlanılabilecek bir yığın insanın ki-mi zar salıyor, kimi kâğıt dağıtı-yor. E, bu kadarına pes doğrusu! Hani insan işsiz kalabilir, felâkete uğramış olabilir. Ama teselliyl, top-luma yarardan çok zararı dokuna-cak avunmalarda aramaz ki... Ma-dem vaktiniz çok, oturup düşünün yahu! Hiç değilse şu sefaletten kur-tulmak için ne yapmanız gerektiği-ni düşünün!

Daha fazla sinirlenmemek için ce-bimden kâğıt kalemi çıkardım, siya-silerimizin listesini önüme aldım, başladım her partinin içindeki de-

Yazısız

ğerli elemanları bir araya toplama-ya... Benim hazırlayacağım listeye göre hükümet kuracak değiller ama, yine de boş duramıyorum işte. Hepimiz aynı refahı, aynı huzuru, aynı birlik ve beraberliği özlüyorduk da, neden memlekete hamle yaptırarak, adımızı geri kalmış ülkeler arasından çıkaracak karma, fakat güçlü bir kadro kurmuyorduk? Neden geriydik? AP'den falancayla, filanca; CHP'den, şu şu şu; MP'den falan kişi, derken yanımda birinin homurdandığını duydum. Baktım, yanımdaki müşteri gazetesini okuyup okuyup küfürü andıran bir şeyler mırıldanıyor. Kendisine baktığımı görünce:

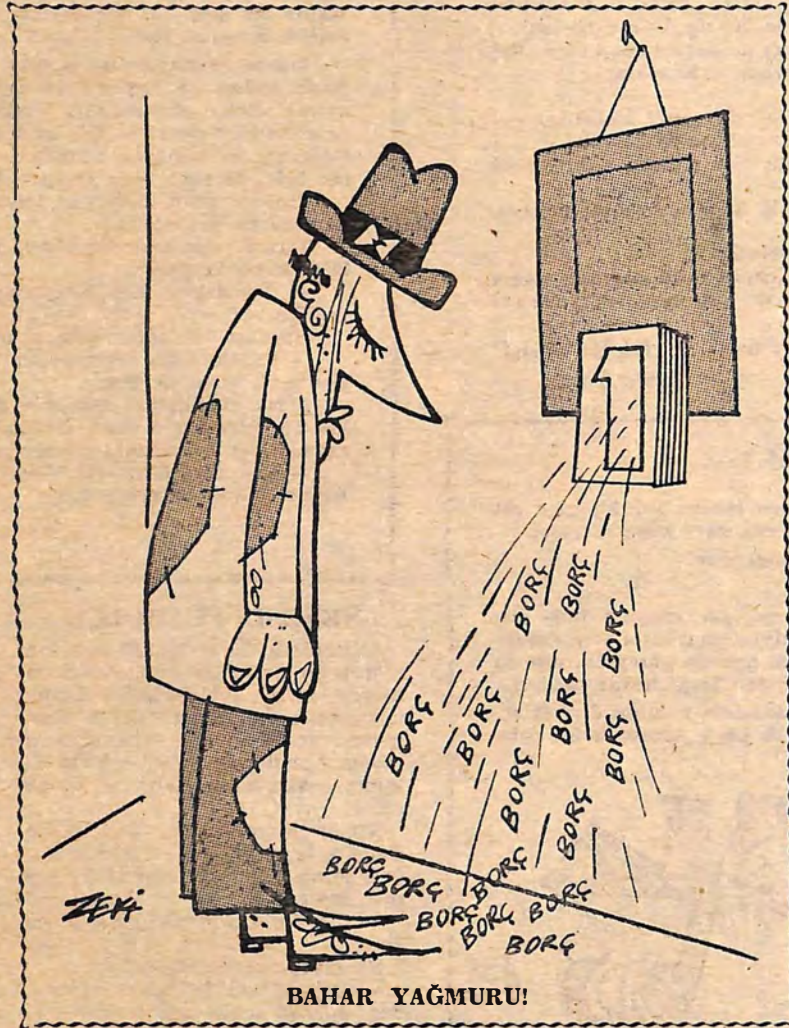
— Bu dinine yandığının insanları böyledir işte, dedi. Bir de utanmadan «Durumumuz yürekler acısıdır» diye demeç veriyorlar! «Ulan» diyeceksin böylelerine, «Bu koca topluluğu yürekler acısı duruma getirmek için mi işbaşına gelmişin?»

Gazeteye şöyle bir göz attım, «Yeminliler», «Cunta», «Muhafız grup» gibi başlıkları görünce meseleyi anladım. Hele şükür, koca memlekette dertleşecek, çekinmeden içimi dökcek bir kişi bulmuştum. Gerçi konuşması argoya kaçıyordu ama bana ne? Kafası çalışıyordu ya:

— İnanın bana dokunan da o, dedim. Birlik için çalışan yok! Muhafızları bir tarafa çeker, iktidarı bir tarafa... Yeminlisi ayrı düşündür, dosyalısı ayrı...

— Geç beyim, geç! Önüne gelen kendi adamını kayırıyor! Ulan görüyorsun işte her gün için kıçın dibe gidiyorsun! Doğru dürüst bir kadro kursana...

Sevinçten iki çay daha söyledim

BAHAR YAĞMURU!

garsona. Adama bakın yahu... Hay ağzını seveyim... Gazeteye bakıp bakıp aklımdan geçenleri okuyor sanki! Kadro sözünü duyar duymaz, gece çeşitli partilerden seçtiğim isimlerle kurduğum kabineyi göstermek için elimi cebime daldırdım, sözünün bitmesini bekliyorum.

— Elinde eleman mı yok yâni?

— Çooook, dedim. Ben aklıma gelen isimleri sıraladım, tam otuz kişi çıktı!

— Çıkar aga, çıkar... Üç kişi daha buldun mu, üç kadro kurarsın o adamlarla... Ama bizim en büyük eksiğimiz ne biliyor musun? Dürüstlük! Neden geriliyoruz?

— Mevkiinin adamını bulamamamızdan...

— Hay babana rahmet! Milyonlarca lirayı yurt dışına transfer edeceğine, kadroyu genç elemanlarla takviye etseler...

Artık iyice coşmuştum:

— Bakın, dedim, şu isimler kötü mü?

Baktı, baktı:

— Helâl olsun, dedi. Kadroyu kurmuşsun da, mevkilerini ayarlayamamışsın. Kaleye Yılmaz'ı koyacaksın tamam mı? Aslında dört eksiğimiz var bizim. İki ileri dörtlüye konulacak, ikisi müdafaaya alınacak. Kenan, Rıza, Osman, Nazmi'yi atacak-sın, Hilmi, Ulvi, Mehmet ile Halit'i alıp bomba gibi bir forvet kuracaksın tamam mı moruk? deyince elim ayağımdan kesildi, ağzımdan okkalı bir küfür döküldü!

İşte olay bu... Delilik neresinde?

Hâlâ toto ile uğraşan gardiyan:

— Boşver, dedi. Sinirlenme. Gel bir kolon da sen oyna bakalım!

Vedat SANGEL

Ankara'da doksan kilo ağırlığında ekmek yapıldı. — Gazeteler —

Yazısız

DANIŞIKLI DÖVÜŞ

(Olay, Yozgat'ın Çandır bucağında geçer.)

Elmalığın ortasındaki kavak ağacı kesilecekti. Fakat kesim sırasında kavağın, çevredeki elma ağaçlarından bir kaçını da devirmesi muhtemeldi. Burhan ağa ile Bozoklu epey düşündüler. Sonunda:

— Haydi işe başlayalım, dedi Bozoklu. Elma ağaçlarına bir şey olursa suçu birbirimizin üstüne atarız, hattâ mal sahibini inandırmak için gerekirse gözü önünde bir de dövüşe başlarız.

Kavağı kestiler. Ama bir elma ağacı da paramparça oldu. Mal sahibinin koşarak geldiğini gören Burhan'la Bozoklu:

— Senin yüzünden oldu!

— Dikkat etseydin sen de... diyerek bir güzel kapıştılar.

Burhan'ın dudağı patlayınca dayanamayan mal sahibi:

— Ulan, ağaç benim, zarar benim; size n'oluyor? diye girdi araya.

Beş dakika sonra hem kavga bitmiş, hem mal sahibi gitmişti. Dertli dertli içini çeken Burhan:

— Lan, dedi, hani yalandan dövüşecektik?

— Yalandan dövüşecektik ya, diye cevap verdi Bozoklu, amma sonradan düşündüm, adamı kandırmak için essaktan vurmaya karar verdim!

Muzaffer DURUOĞLU

— Çandır/Yozgat —

FARKI NE?

Kasabanın tek Karadenizli memuru Hasan bey bir gün, çok önemli bir şey danışacağını ifade ederek beni köşeye çekip:

— Ha, dedi, «Sana bir şey danışacağım!»

— Söyle bakalım, dedim.

— Banyoda yukardan su dökülerek yıkanmaya —Duş— teyoruz... Pekii... Ha bir de güreşte rakibin omuzlarını yere değdirmeye —Duş— teyoruz. Ha bir de gece uykuda göveysun, ona da —Duş— teyoruz. Ha bunların birbirinden farkı nedir daa?...

Ben, bu zor meseledir, bütün arkadaşlara sofalım diyerek diğer arkadaşları yanıma çağırıp Hasan bey'e sorusunu bir daha tekrar ettirdim.

BİR EŞEKLİK YAP...

O RTA Anadolu'da yaygın olan tefecilik, Sivas'ın Gürün ilçesinde de artık en geçerli kazanç yollarından biri durumundadır. Öyle ki, bazı faizcilerin dükkânları vardır, bir kaç boş tezgâh senelerce bekler. Hattâ durumu bilmeyenler «Zavallının dükkânı hiç işlemiyor» diye acırlar. Oysa, belli müşteriler gözle kaç arasında tefeciye gerekli kazancı bırakıverirler.

İşte, böyle tefecilerden biri, yakınında yeni bir marangoz dükkânı açmış olan fakir bir genci ziyaret eder. Tezgâhların falan pek noksan olduğunu görerek: «Hayırlı olsun ama çok şeylere ihtiyacı var senin dükkânın... Bir ara bana uğra da bir şeyler düşünelim» der. Genç sevinçlidir, «Allah razı olsun, her halde bir kaç kuruş yardım verecek» ümidi ile faizcinin dükkânına uğrar ve durumu hatırlatır. Tefeci kaşlarını çatarak:

— Biliyorsun, verilen para karşılığında, evinden, kıymetli bir şeyi rehlin getirmen lazım» der. «Burada faize verilen para, karşılığında verilen mala veya hayvana göre değerlendirildiğinden, meselâ: Rehine bir halı bırakılıyorsa, verilecek paranın adı —bir halılık— veya bir koyun ise, verilen paraya —bir koyunluk— gibi isimler verilmektedir.

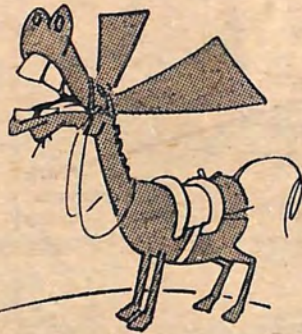
Faizci devam eder, «Sen, ne bırakabileceksin bakalım?»

Marangoz, karşısındakine yalvarır gibi bir ifade ile:

— Vallahi bende ne halı, ne koyun, ne de at var. Bir zavıf eşeğimden başka hiçbir şeyim yoktur. Eğer mümkünse bana bir eşeklik yap... cevabını verir.

Fikret YILMAZ

— Bornova —

Halk nelere gülüyor?

KASTAMONU TARZANI

İ ZE, İzmir Belediye Başkanı Osman Kibar'dan sonra Türkiye'nin en ünlü Belediye Başkanı olmaya aday Kastamonu sayın Abdurrahman Temizdal'ı (namı diğer Tarzan) tanıtmak istiyorum.

«Ben, Abdülhamit Han gibi bu makamda otuz küsur yıl kalacağım!...» iddiasındaki bu zata yerli basın: «Sultan Abdülhamid-i sâni, Abdurrahman Temizdal Tarzanî Hazretleri» diye de takılır ara sıra. O hiç kızmaz, üstelik memnun olur...

Tarzan Abdurrahman'ın fazla bir tahsili yoktur. Bizim bildiğimiz kadarı ile ortaokuldan ayrılmıştır. Hattâ bazılarının göre sadece ilkokul mezunudur. Seçilmeden önce Tapulama Dairesinde şoförlük yapıyordu. Bir medeni cesaretle Kastamonu Belediye Başkanlığına bağımsız adaylığını koydu. Particilerden gına getiren halk, Tarzan'ı başa geçiriverdi.

Sanırım yeter derecede tanıttık onu okuyucularımıza. Bir de fıkrasını nakledelim:

Tarzan geçenlerde bir ahbap meclisinde, o sevimli afur tafurluğu ile konuşuyordu:

— Arkadaşlar, ben Kastamonu Belediye Reisi olacak adam değilim...

Etraftan «Estağfurullah, o ne demek!» lâfları duyuldu.

— Vallahi ciddi söylüyorum. Ben Kastamonu'ya Belediye Reisi olacak adam değilim...

Alçak gönüllülük dediğiniz de bu kadar olurdu hani. Herkes bu mütevazı makam sahibini takdirle süzüyordu ki, Abdurrahman bey kocaman yumruğunu masaya şöyle bir indirdi:

— Ben, diye ilâve etti, New-York'a reis olacak adamım arkadaşlar!... Anhyor musunuz?...

Siyami ÖZEL

— Kastamonu —

NEFESLİ FUTBOLCU

Şehrimizde Gâlle Ahmet namıyla mâruf bir şahıs bir gün, Adana'da mevcut futbol kulüplerinden birine müracaatla kendisinin takıma alınmasını ve takımda oynatılmasını söyler. Kendisi oynadığı takdirde takımın başarı kazanacağını sözlerine ekler.

Kulüp idarecilerinden biri, bizim Gâlle'ye bunun nasıl mümkün olacağını sorar. Bunun üzerine Gâlle Ahmet hemen:

— Çok nefesliyim âbi, diye cevap verir.

Bu cevap üzerine idareci:

— Pekî, seni takıma alıyorum, der, bundan sonra topları sen şişirsin!

Hüsnü YELKEN

— Adana —

HOVARDALIK

Gecenin geç saatlerinde gelmişlerdi. Otel kâtibine boş yer olup olmadığını sordular. Otelin yabancı olmayan müşterilerine gülümseyen kâtip:

— Var ama kokulu kısımda, dedi. Müşterilerden biri uykulu gözlemini kırıştırarak:

— Olsun canım, dedi, kokunun parasını da veriz!

MÜHENDİS NE Kİ?..

Bursa'ya yeni atanan orman mühendisi, görüp beğendiği bir kıza evlenmeye karar verir. Araçlar bulunur, kız evine elçiler yollanır, orman mühendisinin, Allahın emriyle kızlarını istediği, babaya duyurulur. Damat adayının mesleğine takılan adamcağız:

— İyi, der. İyi ama, keşke biraz daha okuyup orman bakım memuru olsaydı...

Ferhan ERCAN

— Bursa —

SARHOŞ TÜRLÜSÜ

Sivas'ın tanınmış akşamcılarında Zom Ziya'nın yine bu akşam da yemeğe gelmeyeceğine kanaat getiren karısı, çaresiz, çocuklarını başına toplamış, Allah ne veriyse yemiş içmişlerdi. Hasta ve yorgun olduğundan yemekten sonra sofrayı geliştiren güzel silip temizlemiş, yemek artıkları ve ekmek kırıntıları ile sofranın süprütüsünü bir tabağa doldurarak çocuklarla birlikte erkenden yatmıştı.

Geç vakit kör kütük eve dönen Zom Ziya'nın gelişini duymamıştı bile kadıncağız... Ancak yatağa girerken farkına vardı:

— Karnın aç mı, yemek ister misin? diye uykulu uykulu seslendi kocasına.

— Gereği yok! dedi ayyaş koca. Sofrada bir tabak yemek vardı, onu yedim. Doğrusu karıcığım güzel ol-

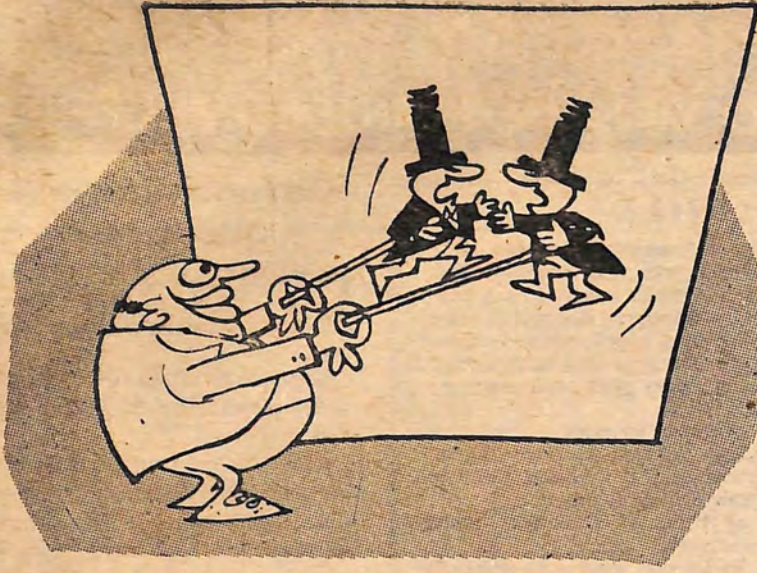
muştu, ellerine sağlık... Ama, ne yemeği olduğunu pek anlayamadım?...

Kadın yataktan doğrularak:

— Ne olacak, dedi, Sarhoş Türüsü bu yemeğin adı!...

Cemalettin CUNBUL

— Sivas —

Yunanlılar Karagöz'e sahip çıktı. — Gazeteler —

BELİRLİ özellikleriyle ün yapmış kuleler vardır Pizza Kulesi eğriliğiyle, Eyfel Kulesi aşkıyla, yankesicileri ve intihar heveslileriyle, Galata Kulesi sosyete özentileri ve belediye takıntılılarıyla...

Tarihteki Bâbil Kulesi ise «anlaşmazlık» sembolüdür. Efsaneye göre o kuledaki insanları cezalandırmak isteyen Tanrı her birini ötekilerin dilinden anlamaz duruma getirivermiş. Karşılıklı bağırışır durur, bir türlü derfelerini anlatamaz, o yüzden çok eziyet çektiler...

Efsanenin açıklamadığı ve benim pek merak ettiğim bir nokta var. Bu geveze kerataların birbirlerine ille de anlatmaya çalıştıkları mesele neydi? Sonra, madem ki anlamadıklarını görmüşler, neden susmaz da ısrarla haykırışmayı sürdürerek o eziyete katlanırlarmış?

Ashnda anlaşmazlık durumunun sembolü değiştirilmeli. Bâbil Kulesi bu görevden affedilerek yerine çağdaş Türkiye konulmalı.

Neden dersiniz, bizim durumumuz efsane değil, gerçek. Sembollüğü aksatacak eksikler de yok durumumuzda. Birbirimize anlatmamız gereken derterin neler olduğu besbelli. Anlaşamadıkça bağırışmayı sürdürmemizin nedenleri de ortada, o yüzden çektiğimiz eziyet de.

En önemlisi, biz Türkler anlaşamama cezasına Tanrı tarafından çarptırılmamışız; kendi çabalarımızla yaratmışız bu durumu. Önce yüzyıllardan beri cânım

YELPAZE

BÂBİL KULESİ

dilinizi küçümseyip Arap ve A-cem süsleriyle tımturaklandıracağız diye anlamdan çok lâfazanlık aracı durumuna düşürmüş, sonra düzeltelim derken bir türlü bilimsel bir ölçü tutturamayıp başka çarpıklık ve çirkinliklere sürüklenir olmuştuk.

Üstelik dil konusu yeni bir çekişme ve zıdlaşma alanı yapılmış, iş inada binmiş.

Bugün dillerimizi ve kalemlerimizi birbirimize lâf anlatmak için kullanmaya çalışıyor da bu işi başaramıyor değiliz.

Niyetimiz yok anlamaya, anlatmaya, anlamaya.

Hattâ yaş, eğitim ve huy farklarından ileri gelen üslup ayrılıklarını tam ters yönde, yani anlaşmayı engelleyecek ve birbirimize batacak birer silâh gibi kullanmaya çalışmaktayız.

«Muhafazakâr» geçinen köhne fıkracı «Nokta-i nazarımı serdediyorum» der, ilericiğe özenen eleştiri heveslisi söz gelimi «müjde» kelimesini «muştı» yapıp muştaya çevirirken bunun anlaşmayı güçleştirdiğini, karşı tarafı sinirlendireceğini çok iyi biliyorlar.

Biraz da onun için öyle konuşup yazıyorlar zaten.

Size küçücük bir sosyal deney yapmanız için bir fikir vereyim izninizle.

Kalabalıkça bir mecliste tartışırken insanların bitirebildikleri cümleleri çıkartmadan sayın. Göreceksiniz ki söz kesilmesi yüzünden tamamlanamayan cümleler sona erenlerden en az üç kat fazla.

Türklerin birbirleriyle anlaşmalarını önlemek için kanun alanında bile hesaplı kitaplı çabaların harcadığını biliyor musunuz?

Ben geçenlerde bunun parlak bir örneğiyle karşılaştım.

Yurt dışındaki bir vatandaş «kanuni tebligat» yaptırmak gerekti. Kalktık gittik, bu işin uzmanı hukuk erbabıyla görüştük.

— Her şeyden önce metni tercüme ettirmek gerek, demezler mi!

Hemen itiraz ettik:

— Yanlış anladınız galiba? Söz konusu kimse yurt dışında ama, vatandaş. Yani Türk. Yani Türkçe bilir.

— Farketmez, dediler. Mevzuat böyle, tercüme edilecek.

Bu mevzuat dedikleri şeyin nerenin kanunu olduğunu sorduk. Zira yabancılar «Biz dilini anlamadığımız yazıyı kimseye tebliğ edemeyiz» diyorlar ise, buna aklımız ererdi azıcık.

Ama hayır, öyle değilmiş. Türk kanunlarının gereğiymiş mevzuat denilen. Bizim konsoloslüğümüz

Türkçe yazıyı bir zarfa koyup o ülkedeki bir Türk vatandaşına tebliğ ettirmekten kaçınmak zorundaymış.

Ya ne olacaktı?

Yazı burada notere tercüme ettirilip onaylandıktan monaylandıktan sonra Dışişleri aracılığıyla konsolosluğa, oradan o ülkenin ilgili makamlarına, onların eliyle de vatandaşımıza ulaştırılmış.

Şimdi düşünün.

Diyelim Almanya'da bir Türk işçisine buradaki karısı tarafından boşanma isteği tebliğ ettirilecek. İkisi de Almanca bilmiyor. Ama kadın yazısını burada Almanca'ya çevirecek, bir sürü karışıklık, masraf ve gecikmeyle kocasına yollatacak.

O da orada Türk konsolosluğundan bir zarf geldi diye merakla açıp bakacak. Bakacak ama, içindeki yazının Almanca olduğunu görüp şaşırarak.

Yakınında Almanca bilen bir Türk, ya da Türkçe bilen bir Alman varsa iyi. Yoksa yandı! Yazıyı çevirtmek için o da bir sürü külfete katlanacak ister istemez.

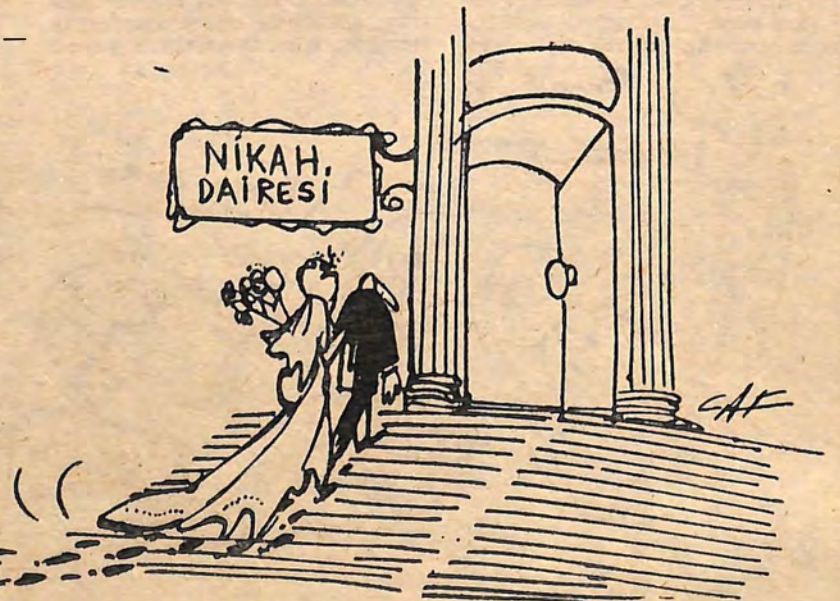
Ne bu? İki Türk konuşuyor!

Ashnda boşanma dâvaları bir hayli gereksiz bizim memlekette. Hepimiz birbirimizi yarı yarıya boşamışız zaten.

Nikâh tazeleyememek için de elimizden geleni yapıyoruz.

Refik ERDURAN

Yürüyüş yapan öğrenciler, seks bunalımı içindeymiş. — Gazeteler —

SON YÜRÜYÜŞÜ!

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1969-1970 YARIŞMASINDAN SEÇMELER

TEŞEKKÜR

Yazan: Tarık RONA

ÜSKÜDAR iskelesinden Doğancılar parkına çıkarken sol koldaki ikinci sokakta, sağdan dördüncü evin üst katındaki cumbalı yatak odasında 1840 yılında doğan Hacı İskenderoğlu Mehmet Tosun'un yeğeni, Divrigi'de vatani görevini ifa ederken attan düşerek 6 ay alçıda kalan Mustafa Daltaban'ın süt kardeşi, Tophane'deki dükkân vitrinlerinde görüp aldığı kaçak giyim eşyasını kullanırken yakaladığı suçluyu hiç çekinmeden mali polise teslim eden değerli bekçilerimizden Recep Mertek'in sevgili eniştesi, Kazlıçeşme ilkokulunda iftihara geçen tanınmış senaristlerimizden Erdoğan Doğmazoğlu'nun kaynatası, Dârâ, Sâra, Bâra, Dilâra ve Dubarâ'nın muhterem dedeleri; Fatoş, Memoş, Kodoş ve Nonoş'un bacanağı, insanlık timsali, fazilet heykeli, fukara babası

Hüseyin Hüsnü Hüsamettinoğlu nun sevgili komşusu, sâbık Posta, Telgraf ve Telefon Nezareti kamış kalem muhafızlarından Abdullah beyin baldızı, «Kumru Bar» in başyıldızı,

Sâlihât-ı nisvândan
ŞEHLÂ ŞEŞBEŞ

hanımefendinin biricik altıncı eşi, seyyar leke sabunu tüccarlarından melekler meleği, merhamet anıtı, fedakâr, cefakâr insan

HİKMET ŞEŞBEŞ

biraz dinlenmek için yattığı «Canveren Sağlık Yurdu» nda, mâruz kaldığı fevkalâde ihtimamdan kurtulamayarak Hakkın rahmetine kavuşmuştur.

Altı ay dinlendiği bu Yurtta merhuma iki defa soğuk, bir defa da ılık çorba getiren hemşire Naciye Hastasever'e, bir defa pencereyi açarak odayı havalandıran hastabakıcı Pervin Haramyemez'e, bir defa yatak çarşafını pencereden silkelemekle de kalmayıp altını üstüne çeviren çalışan hademe Ahmet Güldiken'e, uyku sersemliğiyle merhumu hâmile bir kadın zannederek zorla doğum yaptırmak için çırpınan vazife âşığı Ebe Şadiye Hamarat'a, merhuma sezaryen ameliyatı yaparken kahveyi geç getiren odacıya kızarak merhumu ameliyat masasında karniyarık durumunda bırakıp ebedileştiren sayın operatörler heyetine, tek bir çivi çıkmadan tabutun bütün parçalarını geçmeli bir şekilde imâl eden üstad marangoz Murtaza'ya, en iyi tabutluk ke-resteyi tahsis eden orman teşkilâtımıza, dâvanıklı patiskalarıyla mer-

TEST :

KISKANÇ MISINIZ?..

Kıskanç bir insan mısınız? Özellikle karınızı olur olmaz şeylerden kısınpıp boş yere hem kendinizi, hem onu üzen bir tip misiniz? Bunu öğrenmek istiyorsanız aşağıdaki sorulara tam bir doğruluk ve samimiyetle cevap veriniz. Soruların değişikliği sizleri şaşırtmasın. Hiç ilgisizmiş gibi görünen küçük şeyler karakteriniz hakkında tam bir fikir verebilir. Örneğin sigaranızı dudığınızın sağında, ya da solunda tutmanız sizin çilek sevip sevmediğinizi meydana çıkarır.

SORULAR :

1 — Otobüste gidiyorsunuz. Bir bay, karınıza yerini verdi. Boş olan yere:

- a) Karınızı oturtursunuz,
- b) Kendiniz otursunuz,
- c) Ayaktaki daha yaşlı bir bayanı çağırıp onu oturtursunuz.

2 — Karınızın cebinde bir mektup buldunuz. Mektubu:

- a) Ahi hemen okursunuz,
- b) Alıp sâkin kafayla okursunuz,
- c) Karınıza sorar, okursunuz.

3 — Karınızla birlikte lokantaya gittiniz. Önce:

- a) Kebap yersiniz,
- b) Sulu bir yemek yersiniz,
- c) Pilâv yersiniz.

4 — Akşam eve geldiniz. Yatak odasının kapısını açtınız. Yatakta karınızın yabancı bir erkekle yattığını gördünüz. Tabancanızı çekip:

- a) Yalnız karınızı vurursunuz,
- b) Yalnız erkeği vurursunuz,
- c) Her ikisini vurursunuz.

5 — Gece karınızın uykusunda sayıkladığını ve birtakım sırlarını ifşaya başladığını anladınız. Kulaklarınızı:

- a) Parmakla tıkarsınız,
- b) Mendille tıkarsınız,
- c) Pamukla tıkarsınız.

6 — Karınızı başka birisiyle uğunsuz durumda yakaladınız. Yüreğiniz yangın:

- a) Su içersiniz,
- b) Çay içersiniz,

c) Gazoz içersiniz.

7 — Sokakta karınızın hiç tanımadığınız bir erkekle konuştuğunu gördünüz. Adama:

- a) Altın 45 derecelik açıyla bakarsınız,
- b) Yandan yandan 60 derecelik açıyla bakarsınız,
- c) Dik dik 90 derecelik açıyla bakarsınız.

CEVAPLAR :

1 — Yaşlılara yer veren çok çikacığına göre, ayakta kalmış bir genç hanımı çağırarak, verilen yere kendim kurulurum, bir dizime genç hanımı, bir dizime de eşimi oturturum.

2 — Hiç birini yapmam. Zira bu bir alacaklı mektubu da olabilir, huzurum kaçabilir.

3 — Hovardahğin sonu gelmez. İkinize bir işkembe çorbası neyimize yetmez!

4 — Ne tabancayı çekmeli, ne cana kıymalı. «Fırsat, bu fırsat» deyip, hemen oracıkta nikâhlarını kıymalı.

5 — Ağzı tıkayıp kulaklarını açmalısınız, hangi arkadaşına sizi çektiğini anlamalısınız.

6 — Koka Kola her şeyle daha iyi gider.

7 — Yanılmamak için en iyisi ilmi yoldan hareket etmektir, heyet kaldırmak amacıyla Tapu ve Kadastro Müdürlüğüne gitmektir.

Cenap GÜVEN

Cansız varlıklar dile gelse

CANSIZ varlıklar dile gelse, dertlerini ortaya serse, ne olur insanlar birazcık da onları dinlese.

Sağla, solla gönül eğlendirmeden, verelim sazı ellerine akort etmeden.

Yıllar yılı kulak vermediniz bizim bir tek sözümüze, yaptığınız bunca eza, cefa hiç çarpmadı mı gözünüze, sessizce tahammül ettik; karşı gel-medik şu yeryüzünde varlıklar içinde, hâşâ huzurdan, en büyüğümüze, lâkin o kadar şey gitti ki gücümüze, hâkim olamadık özümüze, müsaade ediniz sadece çektiklerimizi haddimiz olmayarak biz de söyleyelim yüzünüze.

Sizler efendisiniz, hürsünüz... Dilediğiniz kimseyi sevin, işinize gel-meyene küfredin. Hak, hukuk diye-rek sokaklarda bar bar bağırıp boy-kota, greve gidin, seçim, geçim der-dine düşüp bir güzel birbirinize gi-rişin!...

Alalım kalemi şimdi de biz ele, ku-lak verip dinleyin neler dolaşmış di-le, var olduğumuzdan beri kalmadı çekmediğimiz çile, işte örnek iki ar-kadaş: Para, koltuk; onları meydana sürüp yaptınız türlü türlü düzen, hile. Derdimizi anlatmaya değil ton-la mürekkep, yetmez ummanlar bi-le!...

Hepimiz bir âlem; anlat anlat bit-mez bu konu, ah efendim bize lâyük görmüşler çeşit çeşit oyunu. Orta-ya çıkardı bir kaçımızı üstat, seyredin, görüün cansız varlıkların boyu-nu, öğrenin hem de huyunu, suyu-nu...

Sağolsun bir âdemoğlu bizlere çık-tı sahip, konuşturmak ona oldu na-sip, dillendirmek için ortamı buldu münasip, boş lâfı burada kesip, an-latmaya başlayalım önce aramızdan aynayı seçip!

★

Aldı ayna :

Sabahın köründen gecelere dek, Çalışma rekoru kırarım her gün. Yıllardır taandım sizleri tek tek Bir de kendinizi gözümle görün.

Beyden para yolmak isteyen hanım, Kazıklık av bulan tefeci bayım. Oy, oy diye coşan aday sultanım: Haydi hepiniz bir şekle bürünün!

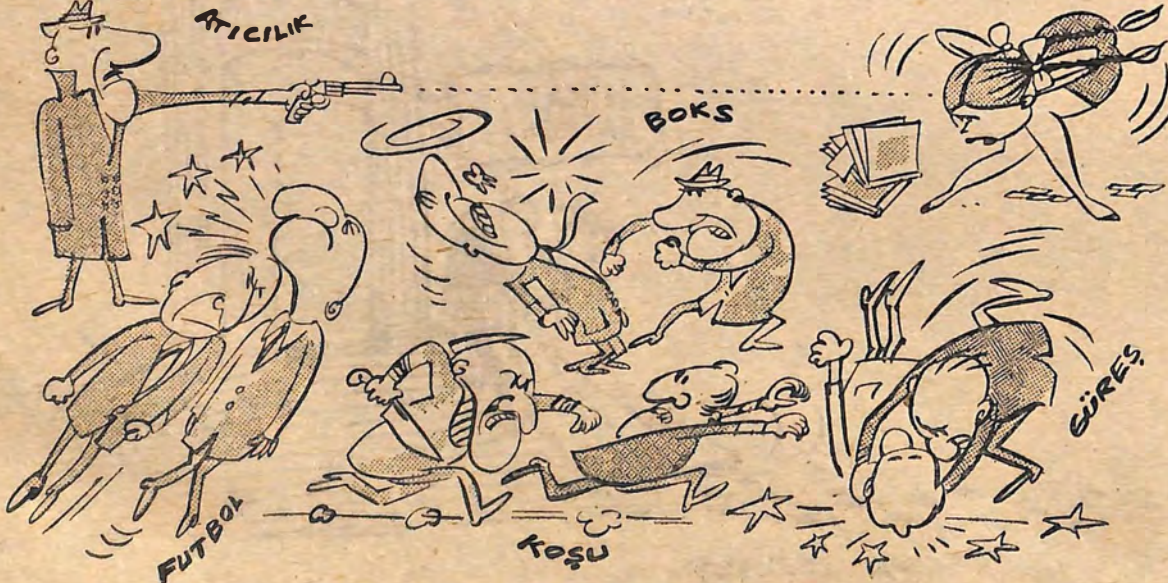
Borcu vurmuş kambur üstüne kambur, Bakkal, manav için yağruluş hamur, Müdüründen azar işiten memur: Evde meydan senin karşımda övün!

Ne de sever beni şu moruk karı. Boyayla olurken tam bir soytarı, Çöp bacadı etek mini ayarı, Görmemiştım böyle damatsız düğün.

İnsan olan yere girmez mi hile? Berber, terzi astı sahtemi bile. Çirkinler avunur oyunum ile, Ben size, siz bana durmadan gülün!

Altan ARASLI

— Ankara —

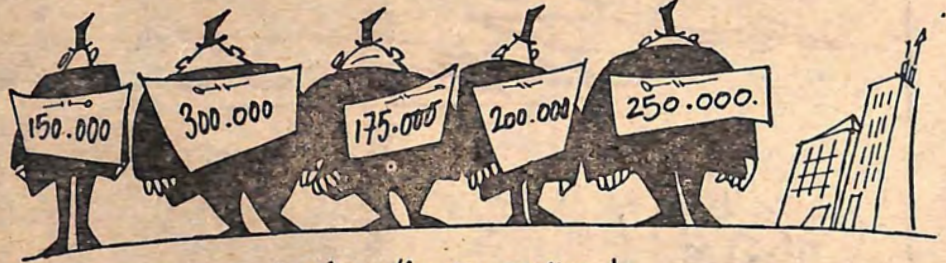

HAFTANIN SPOR OLAYLARI!

- Elinde dinamik patlayan gencin parmağı koptu..

- Ülkeyi yönetenler mal beyanında bulundular..

DEMİREL'İN MAL BEYANI !..

41'ler evlerinde

İstatistikten tutun, 41'lere kadar.. Üç Silâhşörlere tutun, mal beyan-
namesine kadar.. her verilen sayı
yanlıştır dünyada..

Üç Silâhşörlere kaçmış gerçekte?...
Dört.

41'ler kaçmış?... Unuttum, beş a-
şağı, dört yukarı, oynadı durdu sa-
yıları...

Bugün size onlardan söz açmak is-
terim... Politik bakımdan değil. Dö-
kümü yapılmadıysa bile, yarattıkları
olay çok döküldü, günlük yayınlara.
Onlardan bahsetme ihtiyacını duy-
dum, şundan:

ARPANIN BOYU:

Titrek bir telefon çaldı. Bugünler-
de nedense titrek çıkıyor sesi... Tat-
lı bir hanım sesiyle hoşbeşleşmeye
başladım, 41'lerden birinin hanımı-
nın sesi... Ne diyordu biliyor musu-
nuz?...

Diyordu ki:
«— Yok size gelmeyelim. Zararı-
mız dokunabilir.»

Bir yanıklık kavurdu içimi... Bir
anı canlandı dertli başımda. Herkes
hikâye anlatıyor uzun uzun. Parlâ-
mento kürsüsünde İsmet Paşa bile.
Ben niye anlatmayayım?...

Sene ya 57, ya 58'di. Bir gün kar-
şıma Muzaffer Ersü dikildi, uzun,
yakışıklı, güleç, yağız. Adnan Men-
deres'in özel kalem müdürü. Bir
hoşta, bir yutkunuyordu hafiften,
bir «elçiye zeval yok» havasıyla at-
mosferlenmişti. Çok güç misyonlar
yönlendirirdi bazen... Bi o, bi Ahmet
Salih Korur...

Diyordu ki Muzaffer:
«— Sizi, Ankara Palas'ta, Kasım
Gülle'le çay içerken görmüşler... Bir
yakınımızın eşinin («mız» kendisi
değildi), karşı tarafla böyle ahbap-
lık etmesi hoş karşılanmıyor...»

Hikâyemi burada kesiyorum, ce-
vabım oldukça alacalı bulacalı ol-

ankara nimet arzik

MEKTUBU

makla beraber, konumuzun dışın-
da...

... Ve oniki yıl sonra, bu vatanın
çocukları arasında, taraf tarafa, öy-
lesine düşmandan sayıyordu ki, bir
tarafa merhaba sarkıtmak öbür ta-
rafca suç sayılabiliyor du ha?... Bir
de uygarlık deniyor ha? Demokrasi
deniyor ha? Hürriyet deniyor ha?...
Ha ha ha!...

KADER SOKAĞI 40:

İnat gibi dik bir yokuştu yokuş...
14 Mayısın tepesinde. Buz tuttuğun-
da, buraya nasıl varırdı ki?... Ev
iki katlı bir kooperatif eviydi, şid-
detle boyanmak ihtiyacında... Üst
katında oturuyordu Mehmet Turgut.
Eski Sanayi Bakanı... 41'lerden...
Boğazında bir atkı vardı. aklar
düşmüştü saçlarına. Hırpalanmıştı
hatları. Bir gözleri eskisi gibi, par-
lak, muzip ve çocuksuydu.
Bu inat gibi dik yokuşlu eve yeni
taşınmışlardı. Aşağıda kayın valide-
si oturuyordu.

Ev, mütevazıydı, klâsik takımlı
(iki koltuk bi kanape, kurbağa yeşil-
li, bir uzunca yemek masası, hazır
ol pozunda uzun arkaklı koltuklar-
la), tablosuz, biblosuz, işvesiz, cil-
vesiz, zorluklarla, darlıklarla bir sa-
vaşın sonucu barınaktı... Salona ya-
pışık bir kare odada, kitaplar sütun-
laşıyordu...

Arada bir telefon çalıyordu...
Biz neden mi konuşuyorduk?...
Mehmet Turgut'un son kitabın-
dan... Rusya'ya yolculuktan sonra

yazılmış... Kompozisyonuz... Janrı
belirsiz (yolculuk anısı mı, eleştir-
me mi, karar kılamamış bir yazı)...

Kimbilir kendisine 41'lerden olma-
dan önce nice komplimanlar yapılmış-
tı bu kitap üzere... Hele Sanayi
Bakanıyken yayınlaysaydı, nice yağ
tenekeleri sıralanırdı önüne, bir ö-
mürlük yağ tenekeleri:

«— Beyefendim, işteee, böyle ya-
zılır... Yazarlar görsün deee, örnek
alsınlar... Bizim hanım bile, yatağı-
nın başından ayırmıyor...» falan di-
ye.

Arada bir, boyasız yüzü, bal ren-
gi gözlü, bir genç kadın, ikramlar-
da bulunmak için girip çıkıyordu.
Son derece «selâmlıkçı» bir yönü
olan Mehmet Turgut, eşini bazı ko-
nuşmaların, bazı tartışmaların dışın-
da tutuyordu.

Dik yokuştan, tökezleye tökezleye
indigimde, yine içimde bir ezgi var-
dı. Telefondaki nazlı ses kulağımda-
daydı:

«— Yok size gelmeyiz, zararımız
dokunabilir...»

Yok canım, yok... Hiçbir tarafı
ben bu kadar ilkel düşünemem.

GÜNİZ SOKAĞI 10:

Evin içinin «taşradan taşınmış»
bir hali vardı. Sünger-baklava, açık
kahve rengi takımıyla, hâtralı ca-
mekânıyla, konukseverliğiyle, saçta
kızaran köftelerinin biberli buğusuy-
la, mutfaktan taşan... Dişten tırnak-
tan artırılarak alınmış bir daireydi.

Dört adet, her yaştan, her boydan
kız çocuk, orayı burayı dolduruyor-
du. Eski İçişleri Bakanı Faruk Sü-
kan'ın dört kızı vardı, en küçüğü A-
dalet isimli.

Adalet, dünyanın en çatık, en el-
ma yanaklı, en bal gözlü Adalet'i idi.

Politik hayatı için bir şey demem,
hiçbir politik hayat sempatik değil-
dir zaten... İnsanları gütmeye iddiası
bana hiçbir zaman hoş gelmez, han-
gi rejimde olsa... Ve insan kendisin-
de nice güçler hissetse... Fakat aile
hayatı çok sempattikti Faruk Sü-
kan'ın. (Vaaay, aaay, hain... Bana
söylenilecek lâfları söylüyorum.
Şurda göstermek istiyorum ki, mu-
vafığı da, muhalifi de, vatandaş,
günlük tasaları, sevinçleri olan ve
sevilmeye lâyık tarafları olan... Ne-
den 41'lerle görüşüyorsunuz?... Çünkü
şu arada, kraldan fazla kralcıların
hedefleri onlar en çok!)

Uzuuun, konuklu, çoluklu çocuklu
bir sofraya kuruluyordu aile reisini
bekleyen... Evin hanımı, ev faaliyetini
içindeydi, genç kız halli... Orada bu-
rada, aileden kalma, eski tabak, ça-
nak, lâmba vardı, itibar gören. Kü-
çük kızların yatak odasında ranza
vardı pembeli... üçü bir küçücek o-
daya sığışın diye...

Ev düzeni değişmiyordu, politik
çalkantılarda.

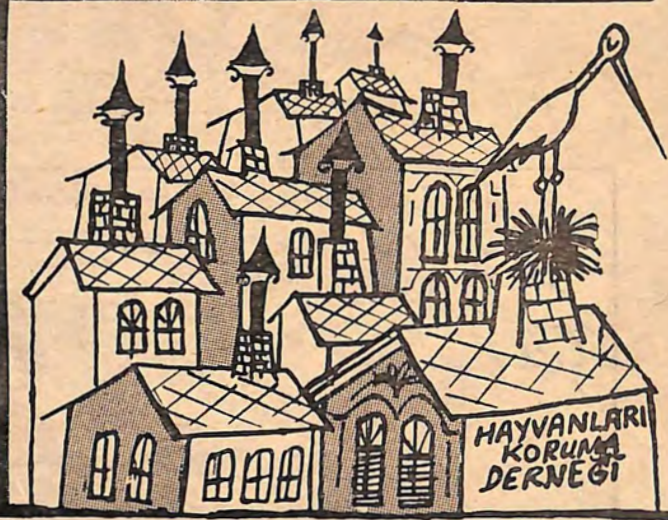
(Daha Bilgiç'in evini görmedim).
O da her halde bu evlerin cinsinden-
dir, azıcık daha mütevazı ve azıcık
daha estetikten uzak tahmin ediyor-
um nedense...

Bakalım ev ev dolaşmaya gayret
edeceğim, «iki tarafta da». Eminim
ki, öbür tarafta da barınaklar bu
cins. Yalnız, şimcikten söyleyeyim,
evin «büyük adamının» yakın etra-
fı, daha «çiğeron» oluyor ekseriyetle.
Daha karışmış oluyor politikaya.
Daha hırçın oluyor. Daha da iddia-
lı!...

Nimet ARZIK

-Noolur
Sayın
Hacı leylek,
Şu
çocuğu
bizim eve
götürüver!

PAZARTESİ

Yeni sınav soruları

1969-70 öğrenim yılı, yeni eğitim sistemimize uygun olarak başarıyla devam ediyor. Ne var ki, sınavların yaklaştığı şu günlerde, gösterilen başarıdan herkes aynı ölçüde memnun değil. Örneğin, üniversitelerimizin çalışma programını düzenleyenler, «Aferin gençlere... Maşallah yeni sistemi ne çabuk kavradılar» di-

ye sevinirlerken, sınav sorularını hazırlayacak olanlar, «Şimdi biz ne yapacağız?» diye kara kara düşünüyorlar!

Öyle ya, başarıyla uygulanan yıllık program, nasıl olsa başarıyla sonuçlanacak. Fakat sınav kurulu, öğrencilere ne bulup, ne soracak?

Buyrun, programı hep birlikte okuyalım, sınav kurulunun haklı olup olmadığını anlayalım:

Kasım: Fakültelerin açılması.

Aralık: Öğrencilerin boykota başlaması.

Ocak: Protesto yürüyüşü, Rektörlüğün işgali ve sömestr tatili...

Mart: Çatışmaların başlaması.

Nisan: Polisle öğrencinin birbirini taşlaması.

Mayıs: Bakanlığın, bazı fakülteler için kapatma kararı alması.

Haziran: İşgallerin önüne geçilmez bir hal alması.

Temmuz: Sınavların başlaması!

Aradaki millî ve dinî bayramları da çıktık mı, öğrenim süresi tamam!

Eee, okumaya vakit bulamayan gence ne sorarsın anam babam?

Çanakkale'de geçiyor bu vakitsiz namaz olayı.

İbâdetiyle uğraşan adamın, aslında bir hırsız olduğunu müezzîn tarafından nasıl anlaşıldığına gelince:

Efendim, din görevlisi vatandaş da nihayet bizlerden biri... Böylesine ucuz numaraları yer mi?

Zimmetine para geçiren veznedar

SALI

Kendi de çıkar

Attığımızı sanmayın, Devlet İstatistik Enstitüsü açıklıyor:

«Türkiye'de altı milyon kadın, ekmeğini taştan çıkartıyor!»

Geri kalan yirmialtı milyonumuz da öyle yapıyoruz beyim.

Sağolsun fırıncılarımız. Bir zamanlar ekmekten sadece çer çöp çıkarıyorduk, şimdi taşın, toprağın, jiletin, merminin arasından ekmeği güçlüklerle bulur olduk!

ÇARŞAMBA

Doğru teşhis

Bakırköy Akıl Hastanesinde düzenlenen seminerde «Seks» i tartışan uzmanlardan biri, «Türkler, kafası ile Batılı, bedeni ile Doğuludur» demiş.

Ne desek acaba? Bu teşhis bir ruh doktoru tarafından konulduğuna göre, doğrudur her halde.

Kafamız Batılıdır, gövdemiz Doğulu... Demek birbirleriyle anlaşamadıkları için, onlar küslükçe biz hem kahvelerde alıyoruz soluğu!

PERŞEMBE

Bilinen numara

Camii soyarken müezzini gören hırsız, hemen namaza durmuş.

— Allah rızası için bir parça kumaş!..

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İSTANBUL

İşak, onlar da kafayı
kılmış bulut gibi
olmuşlar!..

- Ne seviniyorsun arkadaş?..
Başına konan Devlet kuşu
değil, Leylek kuşu!..

hesap uzmanlarını görünce, hemen bir soygun hikâyesi uydurur.

Adı çeşitli yolsuzluk olaylarına karışan politikacı kendisinden hesap sorulduğunu görünce, hemen «Vatan, millet, Sakarya» diye başlayan bir nutuk tutturur.

Rüşvet alırken karşısında âmirini gören devlet memuru, hemen selâma durur.

Bir halı için kendini tehlikeye atan zavallı hırsızcaık da, müezzini gördü mü, bilse de bilmesede hemen namaza durur!

Fakat nedense daima bu sonuncular tutulur.

CUMA

Kim öle, kim kala!..

Uluslararası Besin ve Tarım Örgütü, şu ilginç açıklamayı yapmış: «İnsanlar, onbeş yıl sonra 100 milyon ton balık yiyecek.»

Haydi bakalım, buyrun cenaze namazına! Bunca yutkunup durduğumuz yetişmiyormuş gibi, bir onbeş yıl daha bekle!

Hani insanın «Aman birader» diyeceği geliyor. «Oldu olacak tartın, bölün şu bizim hissemizi şimdiden verin. 1985'e kadar kim öle, kim kala!... Balığa hasret göndermeyin bizi. Zira bu gidişle bırakın balığı, onbeş yıl sonra zor götürlüz denizi!»

Baksanıza daha şimdiden sahillerimiz parsellendi, çevrildi, otel, motel derken şehiriçi haline geldi.

CUMARTESİ

Şifre mübarek!

Kıbrıs'ta olup bitenlere akıl erdirebilene aşkolsun doğrusu. Dışişlerine baksanız, Bakanından, en küçük memuruna kadar hepsi iyimser. Yavru vatandan gelen haberlere baksanız, durum daha başka.

Gerçi onlar da ne yapmaları gerektiğini pek bilmiyorlar ya... Kulakları tetikte, Ankara'dan çıkacak sesleri bekliyorlar. Tutumlarını ayarlamak için bir demec kâfi.

İşte son örneklerden bir kaçını gazetelerden aynen aktarıyoruz:

«Kıbrıs'tan hâlâ ümitvarım» diyen Çağlayangil, görüşmelerin devam edeceğini söyledi.

«Kıbrıslı Türk'ler alâma geçtili» «Dışişleri Bakanı endişeye mahal yoktur dedi.»

«Kıbrıslı Türk'ler, mevzilere girdi.»

Soydaşlarımız yaman insanlarmış doğrusu. Diplomasıyla bizden iyi biliyorlar. Baksanıza, sayın Bakan iyimser demecler verdikçe, soydaşlarımız ya alâma geçiyorlar, ya mevzi alıyorlar!

PAZAR

Aman gel!

«Kâtibim» şarkısını dünyaya tanıtan ünlü zenci şarkıcı Eartha Kitt,

«Yeni, yepyeni Üsküdar'lar yaratacağım» demiş.

Aman gel! Altına araba alalım, üstüne elbiseler yapalım, yalılar, konaklar kuralım, uşaklar, halayıklar tutalım! Yeter ki, gel! Hayır canım, derdimiz o değil... Üsküdar'a boşver. Biliyorsun sırada Boğaz Köprüsünün çevre yolları var. O işi üstüne alsan, bize yeter de artar!

Sonra istersen, biraz da Üsküdar'la uğraşsın.

— Altı ayda diploma verilir, diyorsunuz ama, beni iki yıldır mezun edemediniz!..

O LMADI olmadı, maşallah bizim hanım yirmi seneden sonra hâmile kaldı. Aman bizde bir sevinç bir sevinç sormayın. Boru değil, yıllar yılı bu çocuğun yılını gözlemişiz.

Artık karımla sabah akşam oturup bu çocuğun lâfını konuşuyoruz.

«Aman şöyle bakınız, aman böyle bakınız, aman şunu giydiririz, aman bunu giydiririz.» diye.

Sadece, bu doğacak olan çocuğun lâfını biz konuşsak iyi ya, tüm mahalle konuşuyor... Bakkal görüyorum:

«Oh oh maşallah Hüsnü efendi, yaşayacaksınız ha!» diyor.

«Ee, ne yapalım» diyorum.

Bizim manav yolumu kesiyor:

«Gegende yenge portakal almaya gelmişti... O zaman farkına vardım, maşallah maşallah Hüsnü efendi.» diyor.

Kasaptan kıyma almaya gittiğim de:

«Yahu Hüsnü efendi, sahi mi dedikleri, gözün aydın yahu!» diyor.

«Sağol kardeşim sağol» diyorum.

Maşallah, bu arada bizim hanımın karını da gün geçtikçe büyüyor... Üç aylık, derken beş aylık, derken altı aylık... Bir gece karımın sesiyle uyandım:

— Hüsnü efendi kalk, sancılar başladı.

— Nasıl olur hanım, daha bu çocuk altı aylık...

— Ay, sancısı tıpkı öyle.

— Yahu sen kaç kez çocuk dünyaya getirdin ki bilesin sancısını?

— Ay bilmez miyim, bu o iste!

Eh, sağolsunlar, bizimle beraber mahalleli de uyandı. Kimi der:

— Araba çağır! Kimi der:

— Ebeye koşalım! Kimi der:

— Yahu konu komşu yardım edip, hemen doğurtalım.

Sonunda bakkal Mustafa:

— En iyisi bir taksi çağırıp doğumune götürülm, dedi.

Koştular bir taksi çağırdılar. Bindirdik bizim hanımı, uçtuk doğumevine. Arabanın içinde de mahalleli dört kadın. Erkeklerin bir kısmı gençlerin motosikletlerine atladılar, geldiler doğumevine, ktlm de yürüyerek.

Çıkardık bizim hanımı yukarıya. Nöbetçi doktor biraz sonra beni yanına çağırarak:

— Niye getirdiniz bunu? dedi.

— Doğum yapacak doktor bey, dedim.

— Ne doğumu?

— Doğum işte canım, vatana evlat!

— Al götür kardeşim al götür, bunun sancısı gaz sancısı...

Yine tüm mahalle, bizim hanımı bir arabaya attığımızla evin yolunu tuttuk.

Mahalleli:

— Eh, hayırlısı olsun canım, bekleyelim bakalım, dediler.

Devrısı günü, kasabı, manavı bırakalım, onlar mahallenin insanlarından, bizim alışveriş ettiğimiz manifaturacı, taksitle mal aldığımız acente sahibi, hepsi duymuşlar. Hele hele dairedeki arkadaşlarım, sanki çocuk doğmuş gibi, boyuna kahveciyi çağırıp:

— Benimki şekerli olsun, benimki orta olsun, diye bağırıp duruyorlar. Hayrullah bey ise, kalkıp kalkıp oynuyor...

— Yahu Hayrullah bey, çocuk daha doğmadı, diyorum.

— Ee, kardeşim doğmadı ama, nasıl olsa doğacak, biz şimdiden hoplayıp zıplasak ne olur? diyor.

— Müdür falan görür kardeşim.

— Müdür mü? O da sevinir, o da sevinir.

Gerçekten baktım biraz sonra müdür beni çağırdığında, sordu:

— Sahi mi Hüsnü efendi? diye.

Boynumu büküp:

— Sahi efendim, dedim.

Koskoca adam başlamasını mı masanın başında belini bir o yana, bir bu yana kıvrımayla:

— Aman oh oh maşallah, yaman oh maşallah! diye.

— Ama müdür bey, daha olmadı...

— Olacak kardeşim olacak, bugün olmazsa yarın olacak...

Aradan iki ay daha geçti, bir gece yarısı yine bizim hanım:

— Kalk Hüsnü efendi kalk, sancılar başladı, dedi.

— Aman hanım, kendini şöyle bir iyi dinle, sakın geçen seferki gibi rezil olmayalım.

— Canım ben bilmez miyim?

Sanki dersiniz bizim odanın her tarafına Faruk Sükan'ın âletlerinden yapıstırılmış. İki dakika sonra kapımız çaldı, baktım Fahire hanım:

— Sancı başladı galiba Hüsnü efendi? demesin mi?

— Hi, dedim.

Tamam, bu hı yetti de arttı mahalleye, yedisinden yetmişine dek herkes ayaklandı:

— Yetişin komşular Hayriye hanım doğuruyor!

Yine başladılar, taksi mi çağırırsak, ebe mi çağırırsak, elele verip evde mi doğurtsak demeye... Yine bakkal Mustafa:

— Taksi, dedi. Yine taksiyi tuttuk, yine kuş olduk doğumevine uçtuk. Tabii tüm mahalleli arımdan... Bereket bu kez aynı doktor nöbetçi değildi. Yarım saat sonra beni yanına çağırın bu yaşlı doktor:

— Daha çok var bunun doğumuna, dedi. Olsa olsa bu barsak sancısıdır hepsi o kadar.

— Aman yapma doktor bey, ikidir, manava, bakkala, kasaba, mahalleye rezil oluyorum. Tüm arkadaşlar bu çocuğu bekliyorlar, doğurtuver şunu.

Kaşlarını çatıp:

— Sen deli misin yahu? dedi.

— Deli değilim ama, deli edecekler doktor bey, dedim.

— Haydi haydi, al da karını git! Doluştuk yine taksilere, motosikletlere, evin yolunu tuttuk.

Devrısı günü yine dairede bir bayram havası. Bu kez millet, çayı kahveyi de beğenmez oldu, boyuna renkli gazozlardan içip duruyorlar.

— Yahu arkadaşlar, bu sancı da apandisit mi neden ileri geliyor muş, çocuk değilmiş, dedimse de dinletemedim; içtiler oynadılar, içtiler zıpladılar. Müdür onlardan geri kalır mı, adam bu kez çıktı masanın üzerine şakır şakır oynamaya başladı...

Aradan 40 gün geçmişti ki, mahallede bir huzursuzluk:

— Yahu Hüsnü efendi, sancı manci gelmiyor mu? diye soruyorlar.

— Yok kardeşim yok.

— Ama nasıl olur canım?

— Yok kardeşim, vallahi yok, olsa sizden mi saklayacağım, sancı manci yok.

— Hiçbir belirti melirti de mi yok?

— Hiçbir belirti melirti de yok.

Ulan aman, ay on oldu çocuk yok, ay onbir oldu çocuk yok... Mahalleli nerdeyse tümünden dokuz doğuracak. Fakat, onbirinci ayı, onbir gün geçe, daha bizim hanım:

— Sancım var Hüsnü efendi, demeden, bakkal Mustafa kapımızı çalarak:

— Sancı başladı değil mi? diye sordu.

— Bilmiyorum, dedim.

— Sor da gel karın!

İçeriye bir girdim ki, bizim hanım yatağın içinde kıvranıyor:

— Aman hanım, bu o mu?

— O ya, o, durma koş! dedi.

Ben ne koşacağım, sağolsun ma-

halleli. Bir davul zurnaları eksik, tuttuk yine doğumevinin yolunu. Nasıl millet birikmiş doğumevinin etrafına, dersiniz işgal var, yalnız toplum polisi noksan...

Bir saat muayene, iki saat muayene, hiçbir sonuç yok. Bakkal Mustafa:

— Sakın ha, dedi, bu kez Hayriye hanımı eve götürmek yok, bırakalım yatsın.

Tüm mahalleli bir ağızdan:

— Yatsın yatsın, diye bağırınca, hanımı doğumevinde bırakıp eve döndük.

Aradan bir gün geçti çocuk yok, iki gün geçti çocuk yok, yirmi gün geçti çocuk yok... Artık sokakta a-yakkabı boyattığım boyacılar bile:

— N'oldu âbi, daha doğmadı mı? diyorlar.

— Yok yok, diyorum.

Kunduracı soruyor, gözükçüsü soruyor, işportacısı soruyor. Hele mahalleli, ufağundan büyüğüne dek, ya yolumu kesiyorlar, ya da eve gelip soruyorlar:

— Nasıl, bir haber yok mu? diye.

Dairedeki arkadaşlarım ise, bu kez işi tathya döktüler.

— Yahu çocuk yok ortada!

— Geliyordur canım geliyordur, yoldadır nasıl olsa! Yiyelim baklavaları.

Tam yirmibeşinci günü bizim hanımı çocuksuz olarak eve getirdik. Ama maşallah karını, sanki küp gibi...

Mahalleli:

— Bu böyle olmayacak, dediler, en iyisi biz senin evinde nöbet tutalım.

— Yahu sanki nöbet tutsanız bu çocuk çıkıp gelecek mi?

Hele yedi çocuklu Ayşe hanım, yedi çocuğunu da sabah bırakıyor bizim eve, akşam alıp götürüyor. Güya çocuk, bu çocukların civıltılarını duya duya dayanamaz, çıkar gelirmiş...

Aradan onsekiz ay gelip geçince, ve de bizim çocuk dünyaya gelmeyince, sağolsun bu kez tüm şehir halkı, tüm Türkiye ilgilenmeye başladı bu konuyla:

«Efendim nasıl olmazmış?»

«Efendim nasıl doğmazmış?»

«Efendim bir çocuk bu kadar kalır mıymış?»

Artık ayını gününü iyiden iyiye unutmaya başladığım bir gün, tüm mahalleli değil, tüm şehir değil, tüm Türkiye ayağa kalktı:

«Aman Hayriye hanım doğuruyor» diye.

Artık ben de kendimi kapıp koyuverdim. Nasıl olsa bu çocuk benim değil, toplumun malı olacaktı... Sağolsun doktor beyler, tam yirmi gün uğraşarak bizim hanımı doğurtmayı başardılar. Müdür haberi telefonla alıp, bana müjdeyi verdiğinde deliler gibi koştum doğumevine.

Doktor:

— Gözün aydın! dedi.

— Sağolun doktor bey, dedim...

Gittik çocuğun başına. Tepesindeki örtüyü kaldıracağım, doktor:

— Aman aman kaktırma, bir gözükör, dedi.

Elimi uzatım:

— Aman aman elleme, bir kulağı yok, dedi.

— Şurdan açıp bakalım, dedim.

— Aman aman görme, iki ayağı da yok, dedi.

— Kolları dotor bey?

— Biri uzun, biri kısa.

— Burnu?

— Orasında iki delik var canım...

— Yahu doktor bey, bu bir hilkati galibe mi?

— Yok canım, çocuk işte, bak sana nasıl nefes alıp veriyor...

Bir hemşire, sırtarak sordu:

— Eee, çocuğun adını ne koyacaksınız bakalım?

— Ne koyacağım hemşiranım, böyle çocuğun adını elbette Personel Kanunu koyacağım, Personel Kanunu...

Muzaffer İZGÜ

— Fiyatlar arttıkça maaşlar yükselecek. —

MAYISIN MIS GİBİ KOKAN BİR GÜNÜNDE YIRMI GÜN İSTİRAHAT ALAN AMAN VERMEZ KADRI, YAKACIKTA SAYFIYEDEKİ EVİNDE İKAMET BUYURAN TEYFİK PAŞANIN MİSAFİRİ OLARAK ORAYA GİTMEİŞTİ...

O SIRADA BİR GİFT YEŞİL GÖZ BUNLARI GİZLİCE SEYREDİ. YORDU «ÇOK AYIP»

Alo! Alo! Burası Avrupa

ŞEMİSİ BELLİ

KORKULU, kuşku günler geçirmiş Romanya. Özellikle Sovyet birliklerinin Çekoslovakya'yı işgal ettiği sıralarda, içten içe, derinden derine bir yamık kokusu duymuş tüm Rumenler...

«Moskova'ya Meydan Okuyan Adam» İşte bu korkulu ve kuşku günlerinde «Doğu Blokunun De Gaulle'ü» olarak ün yapmış... Direnmiş, diretmış Moskova'nın karşısında.

Moskova, gerektiğinde komünist ülkelere müdahale edebilmek için Brejnev Doktrini'ni sürmüş masaya. Romanya ve Romanya'yı kişiliği ile temsil eden Nikola Çavuşesku, e-
linin tersiyle itmiş Brejnev Doktrini'nin:

— Hayır!... demiş.

Moskova:

— Sovyet Bloku, İsrail'le ilişkilerini kesecek! diye haykırmış.

Romanya:

— Ben özgürlüğün ve bağımsızlığın blokundayım! diye cevap vermiş, hiçbir ülke ile hiçbir ilişkimi kesemem!

Ve Batı Almanya'yı tanımış Romanya... Ve Çekoslovakya'nın işgalini kınamış Romanya... Ve caddelerindeki sokaklarındaki, meydanlarındaki bazı isimleri bu olaylardan sonra derhal değiştirivermiş Romanya...

Devlet Başkanı Çavuşesku'nun ulusal politikası özgürlük içinde bağımsız bir Romanya! Taktiği: Sovyetler karşısında iki adım ileri, bir adım geri gitmek!

Komünist ülkelerin klasik katı disiplini, sert polis tedbirleri daha değişik, daha yumuşak Romanya'da...

ÇAVUŞESKU İLE 10 DAKİKA

Gri saçları, yakışıklı başının üstünde dalga dalgaydı. Oldukça genç ve sıhhatliydi. Gayet sık giyinmişti.

Parlamento binasındaki özel dairelerinin salonunda, bordo rengi ipek kadifelerle kaplı koltuklar, kanapeler ve sandalyeler vardı.

Rumen hükümetinin resmi Türkçe tercümanı Ruse Nedelea, Devlet Başkanı Çavuşesku'nun oturduğu kanapenin gerisinde yerini almıştı.

Başbakan İon Gheorghe Maurer, yan taraftaki bir koltukta oturuyor-

BAŞKAN ÇAVUŞESKU İLE ON DAKİKA

★

du. Gri ile kurşunu arası bir elbise giymiş, portakal rengi bir kravat takmıştı Başbakan Maurer. Çavuşesku'dan daha yaşlı ve daha az sık görünüyordu.

Duvarların arkasında, Parlamento'nun genel kurul salonunda o anda çok önemli bir konunun müzakeresi yapıyordu. Başkan Çavuşesku bizi kabul etmek için genel kurul salonundaki müzakereleri bırakmış ve özel dairelerine gelmişti.

10 dakika sonra biz Rumen Devlet Başkanına vedâ ettiğimiz zaman o, yine Parlamento müzakerelerini izlemek için toplantının yapıldığı salona dönüyordu.

DUMİTRU POPA

Bükreş Hava Alanı'na indiğimiz andan «Larevederi Romanla — Allahısmarladık Romanya!» diyeceğimize saate kadar bir kişinin kişiliği doldurdu tüm günlerimizi: Bu, Bükreş Halk Konseyi Başkanı ve milletvekili bay Dumitru Popa idi.

Bana öyle geldi ki, bay Dumitru Popa, politikacı olmasaydı mutlaka güçlü bir ozan, iyi bir sanatçı olurdu. Göğüs kemiklerinin altında duygulu, hem de pek duygulu bir yürek taşıdığını, iç dünyanın renkli evreni içinde zaman zaman çevresinden çok uzaklara gittiğini sezmek mümkün değildi.

Ben onu çok zamanlar, kapalı bir çelik fânus içinde kurutulmuş, nâdide bir kır çiçeğine benzettim.

Sezgilerimde yanılmadığımı anlamak için Rumen sofralarının baş kişisi erik rakısının yerine, Türk rakısının kadehlerimize dolması lâzımmış meğer!

Triumf Otelinde yemekteydik bir gece...

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu... Bükreş kar altındaydı. Soğuktu. Karanlık. Güzel ve dilsiz bir kadın gibiydi o gece Bükreş...

Oteldeki odalarımızdan sofraya Türk rakısı indirildi.

Heheyyy! Gözünü sevdiğimin aslan sütü!... Heheyyy!...

Bir kadeh... Bir kadeh daha...

— Norok!...

— Norok!

— Şerefizel!

— Yarasın!...

Yarasının be anam-babam, yarasının!...

Ve yaradı!

Öyle bir yaradı ki o gece Türk rakısı...

Bay Dumitru Popa, önce hafifçe yüzünü buruşturur gibi yaptı. Sonra bir kadeh daha.. bir daha.. bir.. bir daha... Derken sempatik yüzünde daha tatlı bir gülümseyiş dalgalandı.. sulandırılmış rakının beyaz bulutları içinde eridi gitti protokol kuralları...

O anlattı, ben dinledim... Ben sordum, o cevap verdi. Şiirden politikaya, iktisattan sosyolojiye, realizmden romantizme atladık kadehlerin merdiven basamağından.

— Duygulu bir gönülle politikayı nasıl bağdaştırabiliyorsunuz?... dedim.

Zeki bakışlarını masaya diktik. Bir kaç saniye düşündü:

— Sizinle aynı kanaatte değilim bay Belli, dedi. En iyi politikacılar duygulu insanlar arasından çıkar. Şüphe yok ki hissiz ve katı insanlardan da politikacı olur. Ama eksik olur!

Duygusallık ve politika... İnsanı gökkuşağının renkleri içinde mutlandıran bir müzik parçası ve.. bir kazan katran...

Ama kimbilir... Belki ülkeden ülkeye.. belki insandan insana değişen kavramlardı bunlar...

Bay Dumitru Popa, gerçekten birbiri ile çelişik yönleri kişiliğinde birleştirmiş bir insandı. Bir taraftan Bükreş'in kamusal hizmetleri, milletvekilliği görevinin gerektirdiği yasama hizmetleri, politika çalışmaları... Öte yandan sanat, tiyatro, şiir, müzik ve eskilerin «Tettebbuat» dedikleri kitap okuma merakı...

Bu satırları yazarken, genç, yakışıklı ve dinamik politikacının şiir ve hülya dolu romantik bakışlarını ve sevimli bir gerçeği yansıtan realist sözlerini yanyana hatırlıyorum:

— Romanya'da her yer ve her şey sizin gördüğünüz kadar iyi ve güzel değildir!... Ama biz, her şeyin iyi ve güzel olması umuduyla çalışıyoruz!

ROMANYA'DA SANAT

Romanya'da iki şeyden çok sıkıldım: Protokol kurallarından ve Rumen sofralarında geçen saatlerin uzunluğundan!

Ben protokol kuralları diyorum ama, siz buna «Formalite», ya da «Mevzuat» da diyebilirsiniz...

Canım, Romanya'daki bir Türk evini ziyaret etmek istiyor, bir Rumen hapishanesini, Rumen mahkemelerini, görmek istiyor.. oysa bir yandan zaman, bir yandan da protokol kuralları dikenli çitler gibi çıkıyor karşımıza...

Saat 13'te başladığımız öğle yemekleri çoğunlukla saat 16'da sona eriyor. Akşam sofrasına saat 20'de başlayıp gece yarısı kalktığımız oluyor. Düşünüyorum: Bunca sanatlar içinde ne kadar çok yer, ne kadar çok şey ve ne kadar çok insan tanıyabiliorduk Romanya'da.

Hoş bir de formalite meselesi var ki her şeyi allak-bullak ediyor.

Tiyatro sanatçılarıyla, film yıldızları ile görüşmek istiyordum. Sanatçılar gelirin, «Yukardan» izin gelmiyor. İzin geliyor yukardan, yüce makamlardan; bu kez sanatçılar yok ortada...

Ünlü Rumen sanatçısı Aniza Pelea ile görüştüğüm gün Bükreş'in bütün kalbur üstü tiyatro ve sinema yıldızlarıyla da tanışacağımı söylemişlerdi. Bekledik, bekledik, bekledik. Kulakları çınlasın Orhan Arıburnu gibi sigaraları uç uca ekledik.. ekledik.. ekledik... Ne gelen var, ne giden.. çıka çıka televizyon yıldızı Dioren Popa çıktı tesadüfen karşımıza...

Dioren Popa, aynı zamanda 400 koltuklu, 45 aktörlü, sahnesi sakininun iki misli büyüklükte olan Bükreş «Küçük Tiyatro» sunun aktörlerinden... Orta yaşlı, gözlüklü, hoşsohbet bir insan...

Amza Pela ise, sanıyorum ki Romanya'nın Cüneyt Gökçer'i. Gerçekten ilgi çekici ve güçlü bir sanatçı. Genç, yakışıklı, mesleğinde iyice pişmiş ve tüm Rumenlerin takdir ve hayranlığını kazanmış...

Rumen tiyatrosunun repertuarı çok zengin. Her zaman ellerinde hazır 8 oyun olmuştuk. Ve her gece ayrı bir oyun sunarlarmış seyircilerine. Hem de bir kaç dilden oynamış oyunları: Macarca, Almanca, Sırpça...

Rumen gençliği ve halkı sanata ve sanatçıya çok büyük bir ilgi duyuyor.

Sanat galerisini gezdiğimiz sırada lâcivert gözlü, güzel bir genç kız vardı bize bilgi veren. Yaşı, taş çatlasa 20-21'den yukarı değildi. Üniversite mezunu olduğunu, o müzenin müdürü bulunduğunu öğrendiğimiz zaman genç kızın güzelliğine olan hayranlığımız bir başka hayranlığa dönüşüm yaptı...

İnanmaz bakışlarla baktım sevgili ırkdaşım Cafer Ahmet Naci'nin gözlerine.

Gülümsedi:

— Ne o, dedi, kızın yaşından mı şüphe ediyorsunuz, yoksa kültüründen mi?

Kültüründen şüphe etmeye imkân var mıydı.. şakır şakır anlatıyordu işte Rumen sanatının çeşitli özelliklerini ve tarihi gelişimini... Benim şüphem —şeytan dürtmüştü yine— Jerovitâl'den yana idi...

Acaba bu zarif ve körpe kız da Jerovitâl kullanmış yaşlıca bir Rumen hanımı mı idi?

Bu sorunun cevabı, beklediğim cevaptı:

— Her güzele «Jerovitâl Güzel» diye bakarsanız zannederim ki burdan giderken çantanız Jerovitâl dolu olacaktır!

Türkiye'ye dönerken tek kutu «Jerovitâl» almadığımı önceki yazılarımda açıkladığıma göre Rumen güzellere ne göze baktığımı her halde tahmin edersiniz!...

Şemsi BELLİ

— Doğu illerinde 15.000 kişiye bir doktor düşüyor. —

— Bu doktor da kıza düştü, bize başka bir doktor gerek!..

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

YERLİ filmciliğimizde büyük çabalarla, geçenlerde büyük bir renkli film çevrildi... Çoktandır yerli film setine gitmemiştim. Büyük kadın romancı Nâdide Keriman'ın bu ünlü eserinin çevrilişini daha yakından görmek için Uludağ'a gitmek zorunda kaldım... Oraya vardığımda değerli rejisör Hepten Değişmez, filmin jöntü ve Seda dergisinde yılın artist adayı yarışmasını kazanıp bir senede star olan Engin Dağlar ve yine başka bir dergiden yarışma kazanıp yıldız oluvermiş jön kızlarımızdan ve büyük istikbal vaadeden Emine Kurtlu'ya mizansen tarif ediyor, bu arada ışıkçılar, diğer figüranlar ve asistanlar şoktan çene atıyorlardı... Neyse yirmi dakika içinde beş plân attılar... Yemek vakti gelmişti... Ekip otele girerken ben de rejisör Hepten beyi çevirdim:

«— Affedersiniz Hepten bey.. acaba Akbaba için size bir kaç soru sormama mitsaade eder misiniz?» diye sordum.

«— Sabahtan beri zaten üç plân attık, beş de lamba yandı... Üstelik karnımız zıl çalıyor... Yemekten sonra!» diye yürüdü... Hafif bozulmuşum ama belli etmedim... Oradan da gitmedim. Garsona bir bira ve kaşar ismarlayıp figüranların masasına oturdum... Fakat kararlıydım, bu büyük filmin konusunu ve ne dereceye kadar iddialı olduğunu öğrencektim. Bu hırsla ikinci şişe birayı çektim... Birden Hepten Değişmez gözlerini bana çevirdi ve dikkatle süzdü... Yerinden fırladı... Yanıma gelip, bana:

«— Ayağa kalksana!» dedi.

«— Ben mi?»

«— Tabii sen...»

«— Kalktım buyrun... Röportaja başlıyoruz demek...»

«— Ne röportajı?... Kâmil sen olacaksın... Lâcivert elbise getirdin mi?...»

«— Yanlışınız var... Benim adım Ruhi... Sonra buraya...»

«— Boşver, Hüseyin'in kiler sana gelir... Çamlıkta Engin beyle kavga edeceksin!»

«— Benim kimseye düşmanlığım yok...»

«— Edeceksin... o kadar... Onu vururken araya kız girecek...»

«— Hangi kız?»

«— Emine hanım... Sonra sen uçurumdan düşeceksin...»

«— Çok yüksek mi?»

«— İkiyüz metre var... Ama korkma, aşağıda ekip bekleyecek, seni kurtarırlar...»

«— Beni karıştırdınız galiba, ben buraya...»

«— Necati'nin rolünü oynamaya gelmiştin ama, senden daha kötü suratlısı yok...»

«— Teessüf ederim...»

Yerli bir film hikâyesi :

ULUDAĞ'DAKİ ATEŞLİ KADIN

OYNAYANLAR :
ENGİN DAĞLAR — EMİNE KURLU.
REJİ : HEPTEN DEĞİŞMEZ.
KAMERA : YORGO KAMERAİDİS.
SENARYO : BEHÇET SEKANS.
ESER : NÂDİDE KERİMAN.

«— Bırak şimdi bunları... Hadi söyün...»

«— Haaa.. neden?»

«— Elbise değiştireceksin... Uzatma...»

«— Yanlışınız var... Çünkü ben sizinle röportaja gelmişim...»

Dikkatle bana baktı:

«— Öyle desene... Şimdi olmaz akşama...»

«— Gitmem lâzım... Dergiye yazı yetiştireceğim...»

«— Özet mi olsun?»

«— Tabii. Filminiz iddialıymış.. onun için geldim...»

«— Tabii, Cannes'e göndereceğiz... Tabii posta alırsa...»

«— Özeti unuttunuz...»

«— Evet... Dünyadan elini eteğini çekmiş bir genç adam Uludağ'da kebabçılık yapmaktadır... Bütün gayesi Uludağ kebabını meşhur etmektir...»

«— Bâri eder mi?»

«— Tam edecekken milyarder Hulûsi Cüzdanoglu'nun sınır krizleri geçiren kızı Rüya, Uludağ'a dinlenmeye gelir ve Murat'ın elinden kebab yer...»

«— Yoğurtlu mu?»

«— Hayır, Bursa işi... Tabii iki genç birbirlerine âşık olurlar...»

«— Tabii kebabın nefasetinden...»

«— Evet... Fakat kız, Murat'ı küçük görmekte ve onunla alay etmektedir... Otelde verilen sosyete balosuna Murat dönerci olarak çağırılır... Bu arada kız da kesmek ister... Fakat kızın peşinde Orhan vardır... Orhan da o gece kız dağdaki kulübeye atıp ona sahip olmak niyetindedir... Murat bunu çakar ve onları takip eder... Elinde döner bıçağı vardır...»

«— Bıçağı da bırakmıyor...»

«— Tabii filmin jöntü... Derken kulübede Orhan, Rüya'ya saldırır... Tam kıza sahip olacakken Murat içeri dalar ve hain bir kavgaya atarlar... Orhan bozum olup gider... Rüya da kendini kurtaran kebabçıya üç porsiyon

kestirir... Artık aralarında bol acılı bir aşk başlamıştır... Fakat Orhan intikam alacaktır... Çamların arkasına saklanır ve onları bekler...»

«— Ne yapacak?»

«— İkisini de vuracak... Kız ve oğlan çıkarlar ve tam uçurumun yanından geçerlerken Orhan çıkar ve silâhını ateşler... Kız, piyasanın bir kebabçıdan olmaması için kendini feda eder ve araya girer... Vurulur... Murat deliye döner ve derhal bıçağı ile Orhan'ı ince kıyım yaptıktan sonra onu uçurumdan atar...»

«— Tabii aşağıdaki ekip tutar...»

«— Orası işin teknik tarafı...»

«— Sonra?...»

«— Buraya kadar...»

«— Gerisi yok mu?...»

«— Senarist içeride yazıyor...»

«— Sizce arkası ne olabilir?...»

«— Ben, kız ağır yaralansın ve gözlerini kaybetsin diyorum...»

«— Evet?...»

«— Fakat senarist, kız suurunu kaybetsin, sonra Murat'ı tanımasın diyor...»

«— İkisi de güzel...»

«— Fakat daha pavyonda karşılaşma var...»

«— Ne zaman?»

«— Filmin sonunda Murat'la kız pavyonda karşılaşmazsa olur mu?»

«— Olmaz tabii... Pekli pavyonda karşılaşmalar da kafeteryada karşılaşsalar... Murat orda dönerci olsa da kız babasıyla döner yemeye gelse?...»

Rejisör sevinçle ayağa fırladı:

«— Harika... Bunu düşünmemiştik... Sonra sizce ne olmalı?...»

«— Murat, babasından kızı istemeli... Babası da döneri çok beğenip kızı Murat'a vermeli... Hem hepi end olur...»

«— Orhan'ı unuttun...»

«— Haaa... o da balayını geçirmek için yine buraya gelen Murat ve kızı kulübede tekrar öldürmeye kalkarken ayağı kayıp buzda beyin üstü düşüp ölmeli ve iki sevgili birbirine sarılmalı... Nasıl?...»

«— Harika... Oldu gitti... Şey, siz daha önce senaryo yazdınız mı?»

«— Yüzelli kadar...»

«— Sizden rica etsem, masraflar benden, şu filmin sonunu siz getirseniz...»

«— Akşama Yalova'dan sekiz vapuruna yetişmeliyim...»

«— Oooo... daha beş saat var... O zamana kadar senaryoyu bitirirsiniz...»

«— Tabii... Neden olmasın?... Bakarsınız ben bu filmin akşam suaresine yetişirim...»

Hepten bey sırttı:

«— Ayıp ettiniz... O kadar uzun boylu değil. Filmin galası öbür gece...»

1970 YILINDA 4 MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de

35

APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 - 52)

AKBABA

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 100 kuruş.

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Turkocağı Caddesi No. 4 İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telg. Adr. : BASINKURUMU

Zıkkımın
kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 15 —

— Suyu lan suyu. Heç susuz gave olur mu?

Unuttum, dedin mi, sanki kahvenin içinde zehir varmış gibi adam dudağını değirmez:

— Get suyunu da al gel, der.

Bu kez aynı yolu bir de su için tepersin...

Usta benden memnun, ben ustadan memnun. Ama, ah şu bardak, tabak, şekerlik, kaşık saklayanlar olmasa... Her akşam sayım... İki bardak eksik, üç kaşık eksik, bir şekerlik eksik... Ara işin yoksa.

— Âbi, bizim kave fincanı var mı burda?

— İki kere mi alacan lan silik, al-dın gettin ya!

— Âbi, bizim çay bardağı var mı burda?

— He, biraz evvel elinde sepet Siptillî'ye doğru getti...

— Âbi, bizim şekerlik var mı burda?

— Gözünü dört aç lan, dul garı doğurdu, bizi hırsız yerine mi koyuyon?

Ulan, bizim aklımız kitap değil ya, elbette bir iki yerde, fincan unutacağız, şekerlik unutacağız, tabak unutacağız. Bazı günler olur, bir çay bardağı bir saat aranır esnafların arasında. Böylece bizim mesai 13-14 saati geçer. Ama o kadar yorgunluk üstüne bir de buldun mu o meret dibi eğri bardağı, tüm yorgunluğun çıkar, sevinirsin ki, ne sevinme... Fakirin eşeğini kaybedip, sonra buluşu gibi...

Kahvenin karşısındaki otel de bir âlem... Tüm çay meraklıları orada. Adamlar ardarda üç dört çay içerler, gidersin boş almaya:

— Tezele, delikanlı, derler.

Tazelesin delikanlı. İn çık, elli ayak merdiven, onlara nesi merdivenlerden, senin işin yoksa tazele!... Ara sıra otel kâtibî ihtiyar adamı da göreceksin.

— Al bir çay! diyeceksin.

Boşu almaya gittiğinde:

— Söyle ustana oğlum, yazsın yedeğin altına! diyecek.

Sen de aynen ileteceksin Sait ustaya:

— Usta, kâtibinkî yedeğin altına yazılacakmış.

Usta kızacak:

— Ulan ben o pezevenğin...

Ama biraz sonra düşünecek ki, otel demek, günde elli marka demektir. Elli markanın kârı da bizim yevmiye demektir. Yaşasın akıl fikir...

İşte bu otelde bir Nimet abla vardı. İri yarı, 30-35 yaşlarında, soluk yüzlü, iri dudaklı bir kadın... Otelin temizlik işlerine bakardı. Ara sıra akşamları saat altıdan yediden sonra beni çağırır, mektup yazdırırdı. Zarfın üzerine hangi şehrin ismini yazdırırdığını hatırlamıyorum ama, mektubun içine her zaman aynı şeyi yazardık. Şarkı gibi bir şey: «Perişanım, berbatım, halim duman...»

O saatlerde benim halim de duman mı duman... Bacaklarım titriyor yorgunluktan, kafamın içi zın zın ötüyor, kime çay, kime kahve diye düşünmekten.

— Bitti mi Nimet abla?

— Dur, bir şey daha deylim!

— De!

— De ki, ayrılacağız de!

Yazarını:

«Ayrılacağız»...

— Daha?

— Çok yakında ayrılacağız ya?

«Çok yakında ayrılacağız».

Nihayet bir gün yazılık:

«Ayrıldık...»

Sordum Nimet ablaya:

— Kimden ayrıldın Nimet abla?

— Gocamdan.

— Niye?

— Geçinemedik.

— Kötü müydü?

— Çok kötüydü.

— Ne iş dutardı?

— Fabrikada çalışırdı.

— Hiç çocuğun yok mu senin?

— Yok!

— Niye yok?

Cevap da yok... Ben de üstelemedim. Zarfını da yazdım. Elime tutuşturduğuşul parasını aldıktan sonra postanenin yolunu tuttum.

Otele her çay kahve çıkarışında Nimet ablayla konuşur olduk. Bana, ara sıra bir çiltim üzüm, bir dilim karpuz uzatıyor, bu karpuzları, üzümleri çabucak yiyip dükkâna koşabilmek için merdivenlerde atışı- rıyordum.

Bir gün:

— İşin bitince gel de mektup yazalım. dedi.

— Olur, dedim.

— Ama, benim odama gel!

Onun odası, hemen on merdiven çıkınca, sağ tarafta küçük bir odadı. Saat altıdan sonra, bardak sayımını yaptık, tamamı bardaklar ve kaşıklar:

— Eyvallah usta, dedim. Ve Nimet ablanın odasına çıktım. Hazırdı kalemi kâğıdı. Kâğıdın altına kalın bir kapak uzattı:

— Yaz bakalım, dedi. Sevgili anaçığım...

Başladık yazmaya. Mektup ilerledikçe, Nimet abla yanıma sokulmaya başladı. Başörtüsünü çıkarmış, yanağını yanağıma değdiriyordu.

Sonra eğildi, parmaklarını öptü:

— Uuu, inci gibi yazı yazan bu parınaklara kurban olsun Nimet ablası, dedi.

Soluğundan huysuzlanmıştım. Yatağın biraz yanıma kaydım. O da kaydı geldi:

— Ne o, korkuyor musun benden? dedi.

— Yoo, dedim, niye korkayım?

— Yoo, korkuyorsun korkuyorsun.

— Vallaha korkmuyorum.

Uzandı:

— Öyleyse gel yanıma uzan! dedi.

— Ama mektup?

— Bak gördün mü, korktun işte!

— Ben hiçbir şeyden korkmam!

— Gel öyleyse!

Toz içindeki ayaklarımla, yatağa, yanıma uzandım. Elini, başımın altına koyduktan sonra:

— Korkunuyorsun hiç değil mi? diye sordu.

Güldüm:

— Ne var ki, neden korkacam? dedim.

— Soyunsam da korkmaz mısın?

Durakladım... Çok kocaman bir kadındı. Gözlerine baktım, bir tuhaf olmuştü gözleri, çıkmak çıkmak... Anam bana küçükken deli Zeynep'in nasıl delirdiğini anlatmıştı, sonra gözlerini. Birden bu gözleri o gözlerle benzettim:

— Niye soyunacan? dedim. Burda leğen yok ki yıkanasın?

— Hiç, dedi.

Sıktı beni:

— Sen erkek olmadın mı daha? diye sordu.

— Erkeğim ben, dedim.

— Öbür türlü erkek!

— Ne türlü erkek?

Durmadan karnını kasiyor, bacaklarını oynatıyordu:

— Elini atsana buraya! dedi.

— Nereye? diye sordum.

Göğüslerini gösterdi.

— Erkeksen atarsın!

Attım elimi.

— Nimet ablası kurban olmuş, diye başladı sıkıya. Öyle sıkıyor ki, nerdeyse nefesim kesilecek. Biraz durdu, soyunmaya başladı, başımı çevirdim, başımı tuttu:

— Bak bak, korkma! dedi.

Bilmem, kapkara bulutların ardından o vücudu görür gibiyim şimdi. Ve bir de mengene. Sıkan, sıkan, insanı öldüren bir mengene...

Biraz sonra giyinirken bana:

— Sakın kimseye bir şey deme hal dedi.

Ne olmuştu ki, ne diyecektim? Hiç bir şey olmamıştı. Gerçi, içimden kopup gelen tatlı bir sıkılma, bir daralma hissetmişim o an ama, ne olur bu kadın Nimet abla değil de, o bizim okuldaki Fazilet olsaydı diye düşünmüştüm...

Evet, Fazilet olsaydı bu kadın...

Devrisi günü otele içimde tatlı, karmakarışık bir duyguyla çıktım. Gözlerim Nimet ablayı arıyordu. Galiba bız çok utanılacak bir şey yapmıştık. Nimet ablanın yüzünde bu utancı seyredecektim.

Ama o hiç oralı değildi... Çarşaf-ları katlayıp duruyordu. Sanki bir gün önce onu cırtlıplak gören ben değildim...

— Nimet abla! dedim.

— Hi, dedi.

— Çay getirim mi sana?

— Ablası kurban olmuş...

— İstersen kave getirim.

— Hadi getir!

Gözünü sevdiğimin horozluğu, hem çay göturdüm, hem de kahve...

— Gelecek misin yine altıda? dedi.

— He, dedim.

— Gel e mi?

Bir ay kadar Nimet ablaya erkekliğimi ispat etmeye çalıştım. Aradan yıllar geçtikten sonra, şimdi anlıyorum ki, ben ona erkekliğimi değil, o bana kadınlığını ispat etmeye çalışmış...

Bir gün yok oldu gitti Nimet abla. Hiç etkilemedi beni. Camımı acı-tıyordu son zamanlar...

Okullar açılınca Salt ustaya vedâ ettik. Daha adam, şimdiden gelecek yazı garantiye almaya çalışıyordu:

— Yazın yanıma geleceğin ha! diye.

— Olur, diyordum ben de...

Tüm paralarımı güvencin içine boşaltmıştım. İçinden yalnız bir pan-talon, bir de ayakkabılık para almış-tım.

...

Kış bütün, peder yeni evimizden bahsetmeye başladı. Pederin dediğine göre, bir gün bizim bu üzerinde ev diye oturduğumuz arsamn sahibi, on ameleyle bir girişecekmiş işe, tuzla buz edeceklermiş evimizi. Sâ-bi dersin, bizim pek öyle sâbilikle mâbîlikle de ilginiz kalmamış. Büyümüş, kocaman olmuşuz. Peder:

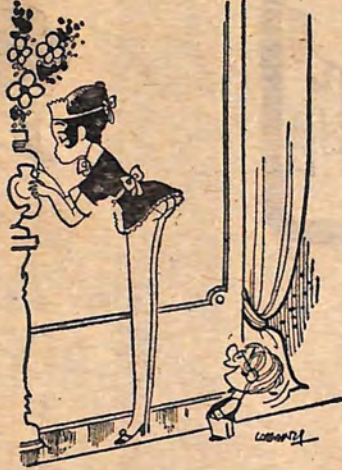
— Bir sepet değil ya, iki sepet de nar götürsen yine de boş, çıkın da çıkın diyor... Ee, şimdi tutup bi sâ-bi daha meydana getirmek var amma, senden de yaş geçdi avrat... diyor ve arkasından ilâve ediyordu:

— Gidek avrat, senin arsana yap-pak bi ev, keyfimize bakak. Her se-ne bi daş gosak, ev bizim ev...

Bu Hürriyet mahallesindeki arsa, anama ilk kocasından kalmışmış.

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

— Boyumdan büyük işlere karışsam, kızarmısın?..

Zaman meselesi

Uzun zamandır birbirlerini görmemişlerdi. Karşılaşınca biri sordu:

— Nasılsın? Karın hâlâ güzel mi?

— İyiyim, diye cevap verdi be-riki. Karıma gelince güzel olma-sına güzel ama, yarım gününü ayna karşısında geçiriyor şimdi.

Çare

İki kadın dertleşiyordu:

— Dün gece kocamın yakasın-da sarı bir saç teli buldum, de-di biri.

Arkadaşı hayretle bağırdı:

— Eee, sen ne yaptın?

— Ne yapacağım? Gidip he-men saçlarımı sarıya boyattım!

Dönüş

Karısını ve kaynanasını yanına alan genç damat, balayı gezisine hazırlanıyordu. Arabayı kapının önüne getirdi, kızın annesini ar-ka koltuğa yerleştirdi, sağına so-luna bavulları koyup, paketleri kadıncağın kucağına verdi Ha-zır! izleyen komşulardan biri:

— İyi yolculuklar dilerim, de-di. Fakat yüklemeye bakılırsa, gideceğiniz yere vardığınızda ka-yınvalidenizi her halde boğulmuş bulacaksınız!

— Sahi mi? diye sevinçle bağırdı damat. Desenize asıl balayımı dönüşte yapacağız!

YAZISIZ

Mucize

Ormanlık bölgeye hızla giren a-raba nedense kuytu bir köşede ansızın durdu. Yere atlayan deli-kanlı, kız arkadaşının bakışları arasında motoru açtı, sağa sola baktı:

— Yazık! diye mırıldandı. De-poda benzin bitmiş, sadece su kalmış!

— Kolay, dedi genç kız. O me-seleyi ben hallederim.

Delikanlı hayretle sordu:

— Siz bu işlerden anlıyor mu-sunuz?

— Eh, bu konuda biraz tecrü-bem vardır. Şimdi siz beni öp-meyi denersiniz, benden okkalı bir tokat yersiniz, depodaki su-yun bir anda nasıl benzin oldu-ğunu görürsünüz!

YAZISIZ

Alışkanlık

Dupont orta halli bir memurdu. Ama günün birinde nasılsa şansı döndü, piyangodan büyük ikramiye kazandı. Paranın çar çur olmaması için de bankaya yatırmaya karar verdi. Gerekli muameleler tamamlandı bir çek defteri uzatan direktör:

— İsterseniz, para yerine çek de kullana-bilirsiniz mösyö, dedi. Bu, sizi bankaya gel-mek zahmetinden kurtarır.

Dupont hayatından çok memnundu. Hele harecamalarda para yerine bir kâğıda sadece

imzasını atmak çok zevkli oluyordu doğrusu. Her gördüğünü aldı, karşılığında çek yazdı. Gezdi tozdu, karşılığında çek yazdı, günün bi-rinde banka müdüründen şu mektubu aldı: «Mösyö, hesabınızda açık görüldü. Lütfen ban-kamıza kadar geliniz, veznemize borcunuz o-lan üçyüz frankı ödeyiniz!»

Dupont şu cevabı verdi: «Bankaya gelme-min gereği kalmadı. Nasıl olsa Dupont çek yazmaya alıştı. Size üçyüz franklık bir çek yazıyorum ve mektubumla beraber postaya atıyorum!»

Hepsi değil

Mutluydular. Onbeş yaşında iki oğulları, on yaşında iki kızları, dört yaşında iki oğulları daha vardı. Komşularından biri:

— Ne güzel, dedi. Karınız her seferinde ikiz doğuruyor.

Erkek cevap verdi:

— Evet ama, arada karavana attığımız da oluyor!

Mendil

Yargıç, sanığa sordu:

— Karınızı neden dövdünüz?

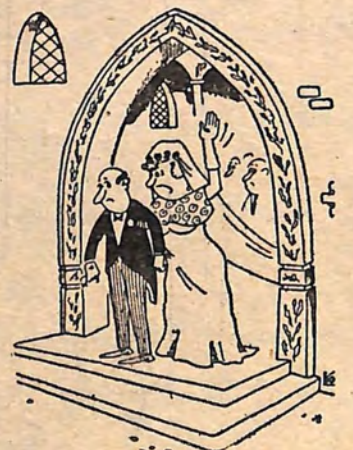
— Dövmedim, diye kendini sa-vundu adam. Sadece mendilimin ucuyla dokundum.

Dinleyici sıralarında oturan sa-nığın karısı bağırdı:

— Yalan söylüyor bay yargıç! Mendil kullanmaz. Mendille gö-receği işi ise cılyle görür.

— Beni maksî manto ile gör-mek hoşuna gidiyor mu?..

— Artık ikimiz bir olduk.. ya-ni ben!..

- ŞANSINIZ YOKMUŞ... BEN SARIŞINLARDAN HOŞLANMAM !..

Dünya Karikatürleri

SÜÇÜSTÜ !..

- NASIL , MAKİ ETEĞİM YAKIŞTI MI ?..

- SİLGİNİZİ HÂLÂ BULAMADINIZ MI MÜDÜR BEY ?..

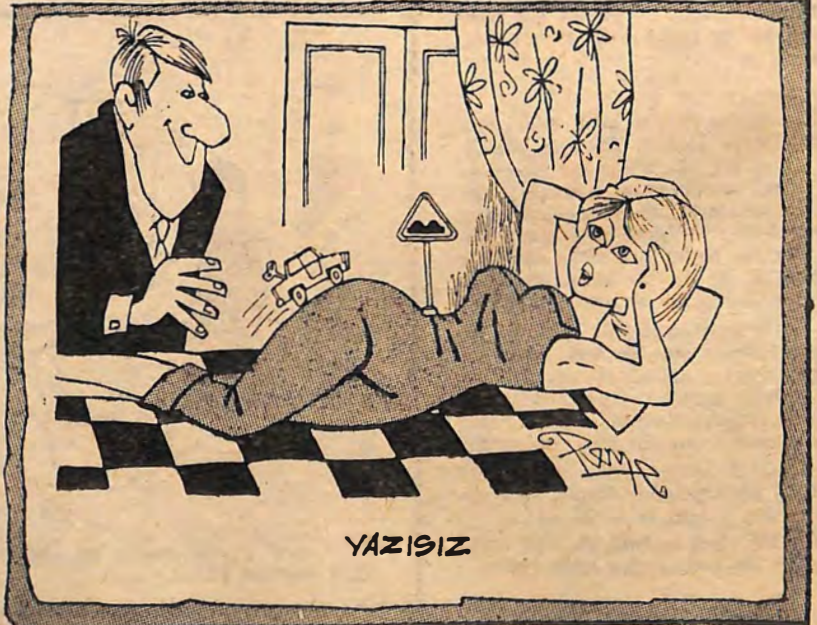
- AH SEVGİLİM, YOK - LUGUNU NASIL HİSSETTİM BİLE - MEZSİN !..

- BAŞARISIZ BİR AVUKATTIR , AMA UÇUŞ - LARI İYİDİR !..

- DOĞUM KONTROL HAPİMİ ALAYIM , GELİYORUM !..

YAZISIZ

(1 NİSAN - 15 MAYIS)

*Leylaklar açarken...
Şansınız da açık olsun!*

*Bu şanslı devre zarfında
İş Bankasında
mutlaka hesap açtırarak...
yılın ilk çekilişine
katılınız.*

son para yatırma tarihi
15 Mayıs Cuma günüdür

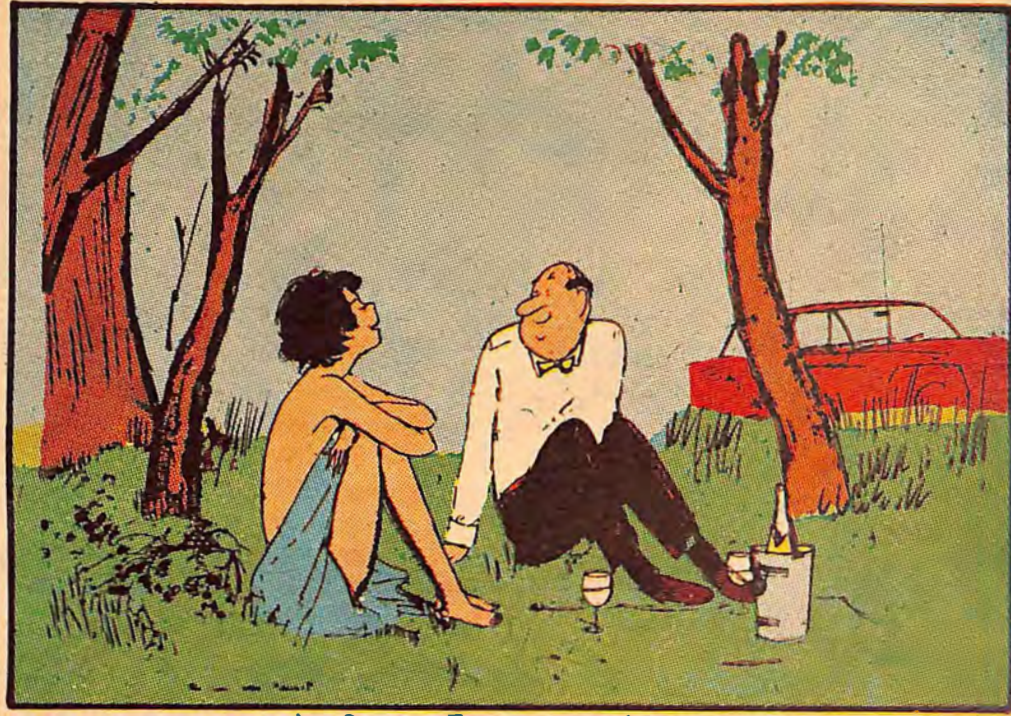
TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

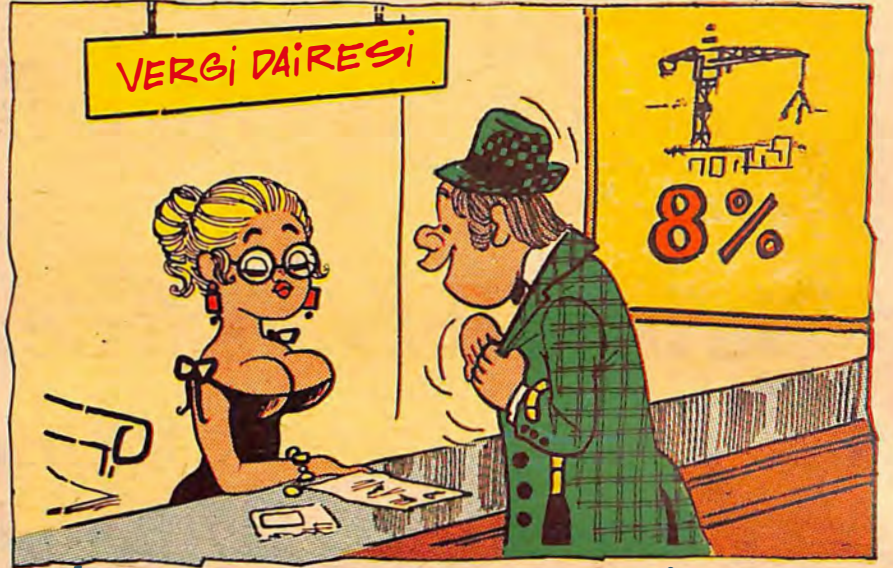
Akbalın

— PEKİ, SU ALMAĞA BENİMLE GEL ... AMA SULULUK ETMEK YOK HA !..

— MAKSADINIZIN CİDDİ OLDUĞUNU, BENİMLE EVLENMEK İSTE-
DİĞİNİZİ BİLSEYDİM, SOYUNMAZDIM !..

— İNSANIN BURAYA GELİP BORCUNU ÖDEMESİ
GERÇEKTEN BİR ZEVK !..

— GÖRDÜKLERİNİZ YETMİYORMUŞ GİBİ BİRDE
TUNİSTİNE'Nİ GÖRMEK İSTİYORSUNUZ ?..

— NE DİYERİM YAHU ... SÜTYEN SENİNSE BANA
NE ! DEĞİLSE SANA NE !